

MEMÒRIA 1997

SUMARI

Primera part

	<u>Pàg.</u>
Consideracions generals	
I.- Introducció -----	8
II.- Recursos-----	8
III.- Queixes i suggeriments-----	10
IV.- Els defensors del contribuent -----	11
V.- Altres supòsits de defensa del contribuent-----	12

Segona part

Les Ordenances fiscals vistes a través de la impugnació de les seves aplicacions

Ordenança fiscal núm. 1.1-----	18
----- Tributs	
sobre béns immobles	
I.- Contribució territorial urbana i impost sobre despeses sumptuàries-----	19
II.- Impost sobre béns immobles-----	20
A.- Informes -----	20
B.- Exempcions -----	22
B.1.- Fundacions y associacions. Aplicació de la Llei	

30/1994 -----	22
B.2.- Església Catòlica i altres esglésies, confessions i comunitats religioses que tinguin subscrits acords de cooperació amb l'Estat espanyol. Aplicació de la Llei 30/1994-----	23
B.3.- ONCE. Aplicació de la Llei 30/1994 -----	25
B.4.- Entitats concessionàries en zona portuària -----	26
B.5.- Entitats concessionàries d'aparcaments públics-----	26
B.6.- Col.legis majors universitaris -----	27
C.- Bonificacions -----	28
C.1.- Bonificació a l'empara de la legislació d'autopistes-----	28
C.2.- Bonificació pels immobles que constitueixin l'objecte de l'activitat de les empreses constructores-----	28
a) Determinació del període de gaudi -----	28
b) Supòsits de rehabilitació integral d'edificis -----	30
D.- No-subjecció. Els usuaris d'un aparcament municipal en règim de concessió-----	31
E.- Valors cadastrals -----	32
E.1.- Determinació i eficàcia temporal-----	32
E.2.- Notificació de valors cadastrals. Alteració del subjecte passiu-----	32
F.- Problemes de gestió de l'impost -----	34
Ordenança fiscal núm. 1.2-----	35
Impost sobre vehicles de tracció mecànica	
A.- Notificacions -----	35
B.- Impugnació de la provisió de constrenyiment -----	36
C.- Impugnació d'embargament en compte bancari conjunt -	37
D.- Recursos basats en argumentacions alienes a l'àmbit tributari -----	37

E.- Subjecte passiu de l'impost-----	38
F.- Sol.licitud d'exempció o impugnació de la denegació d'exempció -----	38
G.- Potència fiscal dels vehicles-----	41
H.- Alta, transmissió i baixa del vehicle-----	41
Ordenança fiscal nº 1.3-----	
Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana	
I.- Plusvàlua-----	44
A.- Transmissions derivades de separació i divorci-----	44
B.- Exempcions d'entitats benèfiques-----	44
C.- Base imposable-----	45
D.- Recàrrecs-----	45
E.- Prescripció-----	45
F.- Procedimient-----	46
G.- Conclusions-----	46
II.- Taxa d'equivalència-----	46
Ordenança fiscal núm. 1.4-----	48
Tributs sobre activitats econòmiques	
I.- Impost sobre activitats econòmiques-----	48
A.- Les xifres-----	48
B.- L'aplicació de beneficis fiscals-----	49
B.1. La bonificació per inici d'activitat-----	49
B.2. La aplicació de la Llei 30/1994.-----	49
a) El requisit formal de la declaració d'utilitat pública-----	50
b) L'activitat mercantil principal-----	51
c) La relació amb els patrons-----	53
B.3. La aplicació de la disposició transitòria 3a.2 de la Llei 39/1988-----	55
B.4. Les exempcions de l'article 83.1 de la Llei 39/1988-----	57
a) Organismes autònoms de caràcter comercial	

i entitats gestores de la Seguretat Social-----	57
b) Ensenyament concertat i organismes públics d'investigació-----	59
c) Associacions i fundacions de disminuïts físics, psíquics i sensorials -----	61
C.- No-subjecció-----	61
D.- Inexistència i cessament d'activitat-----	64
E.- Qualificació d'activitat-----	65
II.- Llicència fiscal-----	66
III.- Radicació-----	67
IV.- Llicència d'obertura-----	67
Ordenança fiscal núm. 2.1-----	69
Impost sobre construccions, instal.lacions i obres	
Ordenança fiscal núm. 3.2-----	71
Taxes per serveis de bombers	
Ordenança fiscal núm. 3.4-----	76
Taxes per serveis urbanístics	
Ordenança fiscal núm. 3.5-----	78
Taxes per serveis de neteja	
Ordenança fiscal núm. 3.8-----	82
Taxes per serveis d'inspecció i prevenció sanitària	
Ordenança fiscal núm. 5.1-----	83
Preus públics per utilització privativa del domini públic municipal	
Atres assumptes -----	85
Annex I -----	88
Expedients tramitats	

Annex II	-----	90
Classificació per conceptes		
Annex III	-----	92
Percentatges		

Primera part

Consideracions generals

I.- Introducció.

Aquesta és la Memòria anual que, en relació amb les activitats de l'exercici 1997, presenta el Consell Tributari Municipal de Barcelona, en compliment d'allò que s'estableix en l'article 17 del seu reglament orgànic.

Comença deixant constància que no hi va haver canvis en la llista de vocals que el componen, ni en la del personal que tenia assignat per desenvolupar la seva missió. Aquesta dada referent a la continuïtat de les persones s'estima molt apreciable i eficaç, atès que permet mantenir criteris i establir doctrines amb fermesa i seguretat.

La marxa del Consell va ser pacífica i va poder desenvolupar l'activitat amb normalitat en els tres grups de matèries que s'havien assignat a la seva competència: recursos, queixes i dictàmens.

El pas del temps i l'exercici de les competències referides obliguen, tanmateix, a anar matisant molts aspectes del seu contingut, que va ser esbossat en la primera de les memòries que va emetre el Consell amb referència a les activitats de l'any 1989. D'altra banda, el desenvolupament paral·lel d'una normativa encaminada a la protecció del contribuent també obliga a prestar una certa atenció als problemes que planteja aquesta nova normativa.

II.- Recursos.

Pel que fa a la intervenció del Consell en matèria de recursos s'ha de repetir que va representar una posada a punt dels ja existents de reposició, a base d'un intent ben assolit d'omplir el buit produït per la desaparició dels Tribunals Economico-Administratius en l'esfera local, que havia deixat en pràctica indefensió els contribuents modestos, perquè encara que teòricament els fos possible acudir a la jurisdicció contenciosa administrativa, el cost els resultava antieconòmic i el procés molt llarg i amb perspectives de col·lapse.

S'havia arbitrat per al Consell un procediment especial que completés el que seguien els recursos d'alçada i de reposició en matèria tributària, per a la qual cosa s'interrompia el tractament normal seguit pels òrgans de gestió en el precís moment en què, informats els expedients per aquests òrgans, havien de passar a resolució de l'Alcaldia. Era aleshores, és a dir, abans de la remissió dels assumptes a l'Alcaldia, quan es va preveure que aquests passessin al Consell Tributari per tal que inclogués una proposta de resolució que estigués d'acord amb la normativa aplicable al cas. Així s'aconseguia que el Consell no es considerés obligat a defensar els interessos de les dues parts en litigi ni d'una de les parts en particular, sinó que se li demanava simplement que manifestés la seva opinió respecte a la legalitat del cas, i es deixava a les seves mans l'aplicació d'un control de legalitat que, extraient de l'àmbit administratiu la solució dels conflictes provocats per la gestió administrativa, cridava a proposar la solució d'aquests a un òrgan diferent, el Consell Tributari, el qual, amb independència de criteri i objectivitat, sense sotmetiment a cap altra línia que no fos l'estricta legalitat, pogués prefigurar les respostes que havien de solucionar aquells conflictes amb garanties suficients de competència tècnica i d'imparcialitat.

L'automatisme d'aquesta intervenció del Consell, que no havia de ser sol·licitada perquè es produís, completava la clau de la tramitació dels recursos així renovada i representava també, d'una banda, que els contribuents es consideressin assistits per un òrgan amb criteris fiables per a tothom, és a dir, no partidista; i, de l'altra, que l'Alcaldia condicionava les seves facultats decisòries, perquè admetent la intervenció d'un òrgan aliè a l'Administració executiva, precisament en el moment anterior a decidir els conflictes, tancava el camí a qualsevol solució que no fos la proposada pel Consell.

L'èxit d'aquesta figura jurídica i la repercussió que ha tingut en el camp de la solució de conflictes ha estat indubtable. El Consell ha aconseguit inspirar confiança en els recurrents i l'Administració també ha pogut recollir fruits no gens menyspreables com ara la disminució de la litigiositat i una major rapidesa en la solució dels conflictes plantejats per aquells.

III.- Queixes i suggeriments.

El sistema adoptat per a la resolució dels recursos representava el complement a una via preexistent, que així quedava reforçada i amb grans perspectives de viabilitat, tal com ha confirmat el pas del temps.

Però amb això no s'esgotava el tractament de molts casos de discrepància entre el contribuent i l'Administració que no es podien considerar en aquell marc. Va ser sens dubte per això que es va pensar en la possibilitat que el mateix Consell —creat com s'ha assenyalat amb el caràcter d'òrgan consultiu i assessor— tingués accés, des d'un punt de vista semblant que en els recursos i amb criteris similars d'independència i objectivitat, a l'admissió i l'estudi de les queixes i els suggeriments que els contribuents presentessin a l'Administració respecte a punts concrets de la gestió tributària que representessin possibles supòsits d'indefensió per als ciutadans.

Aquesta va ser, sens dubte, la raó per la qual a l'article 142 de l'Ordenança fiscal general de 1989 s'hi va afegir un segon grup de facultats que s'expressaven així: "La recepció i l'informe de les queixes i suggeriments que facin directament els contribuents sobre el funcionament dels òrgans de gestió, de liquidació, d'inspecció i de recaptació d'aquest sector tributari."

Es configurava així un camp d'actuació diferent al dels recursos, amb molt pocs antecedents en la normativa tributària municipal, que quedava poc definit tant des del punt de vista orgànic com des del de les normes de procediment, però que, d'una banda, representava la possibilitat que s'atengués el contribuent en aspectes que no encaixaven en la matèria de recursos i, de l'altra, permetia un tractament flexible, que en certa manera jugava amb les possibilitats de rectificació d'actes no transcendents que les lleis autoritzen a les administracions.

IV.- Els defensors del contribuent.

En aquest plantejament descansa sens dubte la idea que el Consell Tributari podia ser considerat com a defensor del contribuent i assumir una posició tutelar esperada durant tant de temps.

Però el Consell va haver de sortir al pas d'aquesta assimilació que des del principi es va considerar inadequada. I així, en la primera de les memòries anuals, que com s'ha indicat va ser la corresponent a l'any 1989, va explicar que no es podia considerar a si mateix defensor del contribuent, perquè això representaria que fos col·locat permanentment al costat del qui discrepava d'actes o conductes de l'Administració en matèria tributària, i precisament per assumir i defensar les tesis dels contribuents discrepants, amb molt possible sentit de parcialitat, deixant buit el centre del discurs de tal manera que en el tauler jurídic el Consell estaria necessàriament enfront de l'Administració, que continuaria actuant per pròpia autoritat sense quedar sotmesa a control de legalitat de cap mena, fins al punt que tornava a quedar com a àrbitre en la solució dels conflictes d'interessos plantejats.

No era això el que es buscava amb la creació del Consell i és per això que, en la part general d'aquella Memòria de 1989, es va deixar constància que el que aquest apartat de queixes autoritzava era un avís a l'autoritat a través del Consell perquè intervingués en la correcció d'anomalies que no cabessin en l'ordre normal dels recursos administratius.

Es tracta, per tant, d'una via una mica amorfa que ha d'aprofitar els buits que li deixa la tramitació reglada perquè el Consell comprovi la certesa i l'abast d'allò que es denuncia, i proposi, si escau, la solució corresponent.

Tals objectius no poden representar una defensa concreta dels contribuents, sobretot si es té en compte que a través d'aquesta possibilitat moltes vegades es tracta de replantejar qüestions ja resoltes en via de recurs, o abandonades a la cuneta per deixar que caduquin les possibilitats normals de defensa; i això sense comptar amb la possibilitat que es vulguin portar a aquest escenari qüestions alienes a l'àmbit de la competència administrativa on s'han de plantejar. Però no hi ha dubte que representen la possibilitat que aquestes

sol·licituds, que no tenen camí traçat, siguin conegudes pels òrgans administratius que detenten les ulteriors possibilitats de millora dels serveis que presten al ciutadà, fins i tot per donar a les seves solucions un caràcter general que en principi no tenen.

No és estrany, així doncs, que el Consell hagués de declarar, durant aquests anys, la manca de competència, la cosa jutjada o la caducitat, termes que impedièn buscar una solució aparentment més justa.

IV.- Altres supòsits de defensa del contribuent.

És curiós observar que ha estat la mateixa Administració la que ha reconegut la necessitat de fer un o més passos endavant per fomentar unes relacions més normalitzades entre el ciutadà i les administracions, que evitin la sensació d'indefensió que aquest pateix.

No es pot oblidar, per exemple, que la mateixa Constitució reconeix expressament el dret de petició individual en els articles 29 i 77.

Que la Llei general tributària, en l'article 93.3, estableix que l'Administració tributària haurà de prestar als contribuents la necessària assistència i informació sobre els seus drets i les seves obligacions.

Que el Reial Decret 208/1996, del 9 de febrer, en regular els serveis d'informació administrativa i atenció al ciutadà recorda, en l'exposició de motius, que la Llei 30/1992, del 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, instaura, seguint els dictats de la Constitució, un nou concepte de les relacions entre les administracions públiques i els ciutadans, que imposa la necessària posada al dia del Decret 93/1965, del 28 de gener.

Que la indicada exposició de motius del Reial Decret 208/1996 continua dient que "en aquest sentit, l'esmentada Llei 30/1992, del 26 de novembre, en el catàleg de drets dels ciutadans que recull en l'article 35, en els paràgrafs a), b) i g) n'inclou tres que es troben directament relacionats amb la funció general d'informació, la regulació i el desenvolupament de la qual cal abordar mitjançant una norma que

actualitzi i potenciï l'organització, el funcionament i la coordinació dels serveis administratius la feina dels quals se centra en les tasques d'informació i orientació als ciutadans, i que estableixi el marc jurídic de la seva actuació, el contingut de la seva competència, l'atribució de funcions i l'abast de la seva responsabilitat en l'exercici d'aquelles".

Tampoc no es pot oblidar que el Reial Decret 208/1996, del 9 de febrer, ja esmentat, desenvolupa en el capítol primer les normes sobre les funcions d'informació administrativa i d'atenció al ciutadà; en el segon, l'organització de la informació administrativa; i en el tercer, la creació del llibre de queixes i suggeriments. I que aquest Reial Decret ha de ser considerat com el precedent o la preparació del Reial Decret 2458/1996, de creació del Consell per a la defensa del contribuent, del qual es parlarà tot seguit.

Aquest Reial Decret comença declarant, en l'exposició de motius, que la millora necessària i constant dels serveis prestats des de l'Administració als ciutadans exigeix que aquesta es doti dels instruments jurídics i operatius necessaris per tal de facilitar als administrats la via oportuna que els permeti traslladar a l'Administració, de manera àgil i eficaç, les queixes, suggeriments i reclamacions que permetin un real acostament d'aquesta a la realitat quotidiana de les relacions amb els administrats.

I no és menys substancials el paràgraf següent de la mateixa exposició de motius quan diu: "És en aquest marc on s'ha de reiterar la voluntat de facilitar als ciutadans totes les vies possibles per fer arribar a les autoritats i als responsables dels diferents organismes públics qualssevol queixes, reclamacions, suggeriments o propostes que aquells ciutadans desitgin transmetre com a conseqüència de les relacions amb les administracions públiques i, especialment, en el cas que ens ocupa, amb la Secretaria d'Estat d'Hisenda responsable, a través de l'Agència Estatal de l'Administració Tributària, de la gestió del sistema tributari estatal i duaner, la qual cosa s'emprèn en el present Reial Decret mitjançant la creació d'un Consell per a la Defensa del Contribuent, que sense perjudici de ser de naturalesa consultiva, es concep amb caràcter d'independència i representativitat i es dota dels mitjans professionals i operatius necessaris per assegurar l'eficàcia de la seva actuació interna; amb aquesta finalitat, de fet, s'estructura una innovadora oficina per

a la defensa del contribuent encarregada de canalitzar totes les possibles queixes, reclamacions o propostes dels ciutadans, com també d'assessorar la Secretaria d'Estat d'Hisenda en totes les qüestions referents a la millor protecció i defensa dels contribuents en les relacions amb l'Administració tributària de l'Estat."

El Reial Decret 2458/1992, del 2 de desembre, va ser completat per dues disposicions dictades en la mateixa data, 14 de febrer de 1997, per la Secretaria d'Estat d'Hisenda, la primera de les quals, que adopta la forma de resolució, conté el procediment per a la formulació, tramitació i contestació de les queixes, reclamacions i suggeriments a què fa referència la disposició final única del Reial Decret 2458/1996, del 2 de desembre, de creació del Consell per a la Defensa del Contribuent; i la segona, amb categoria d'instrucció, que anuncia que es referirà a l'establiment i funcionament de la unitat operativa creada en el Reial Decret esmentat en primer terme, i que contindrà els apartats següents: I. Normes generals; II. Normes de tramitació; i III. Normes per a l'organització i l'establiment del sistema de presentació de queixes i suggeriments.

No són aquests el lloc ni el moment més idonis per fer un estudi detallat del Reial Decret del 2 de desembre de 1996, creador del Consell per a la Defensa del Contribuent. N'hi ha prou de moment amb constatar que constitueix, com s'indica en l'article primer, un pas més en la protecció dels contribuents, que poden acudir-hi per a la millor defensa dels drets i les garanties del ciutadà en les relacions amb l'Administració tributària de l'Estat, i que té naturalesa d'òrgan assessor, sense perjudici de les competències atribuïdes a la seva unitat operativa adscrita. Però sí que convé tenir en compte que en l'article segon, i en l'enumeració de les seves funcions, que estan ordenades en les lletres des de la a) a la h), es relacionen amb amplitud indubtable els casos en què el ciutadà contribuent pot buscar assessorament per a les situacions de conflicte que tingui sobre assumptes tributaris, i entre aquestes rebre a través de la Secretaria d'Estat d'Hisenda les queixes, les reclamacions i els suggeriments dels contribuents pels retards, les desatencions o qualsevol altre tipus d'actuació que s'observi en el funcionament de l'Agència Estatal de l'Administració Tributària; rebre les iniciatives o suggeriments dels ciutadans per millorar la qualitat dels serveis; assistir-los en l'exercici del dret de petició en l'àmbit tributari, contingut en els articles 29 i 77 de la Constitució; assessorar el secretari d'Estat d'Hisenda en la solució d'aquelles queixes i proposar,

si es considera necessari, les reformes que s'estimin adequades; i, finalment, recollir molts supòsits particulars o generals de millora, entre els quals es poden trobar els advertiments, les recomanacions i els suggeriments fets pel Defensor del Poble a la Secretaria d'Estat d'Hisenda, els quals també seran enviats al Consell per a la Defensa del Contribuent perquè n'arrodoneixi l'entitat i les possibilitats.

S'ha advertit que el tema no s'esgotaria amb un estudi exhaustiu, sinó que simplement es relacionaria la novetat que representa.

Aquesta novetat no n'és tant si es té en compte que el Consell ha estat actuant en el mateix terreny des que es va crear, l'any 1988, encara que sigui en el limitat àmbit de les relacions entre el contribuent i l'Administració municipal, i que el Reial Decret esmentat es refereix a l'Administració estatal en el si de la qual s'ha creat el Consell indicat.

Amb posterioritat, per la Llei 1/1998, del 26 de febrer, es va dictar l'anomenat Estatut del Contribuent, el qual completa així una conducta legislativa anunciada des de temps enrere i d'intenció plausible.

Però el que s'ha de comentar al respecte és que cap de les disposicions legals esmentades substitueix o deroga les normes per mitjà de les quals ha actuat el Consell Tributari en aquesta matèria.

No serà sobrer recordar el caràcter tècnicament consultiu que tenen aquests organismes; però sobretot convé tenir en compte que l'article 3.3 del Reial Decret 2458/1996, de creació del Consell per a la Defensa del Contribuent, estableix amb aquesta finalitat: "Les reclamacions, les queixes o els suggeriments formulats a l'empara d'aquesta norma davant la Secretaria d'Estat d'Hisenda i davant el Consell per a la Defensa del Contribuent no tindran, en cap cas, la consideració de recurs administratiu, ni el fet d'interposar-los paraitzarà o interromprà els terminis establerts en la legislació vigent per a la tramitació i la resolució dels procediments corresponents. Aquestes reclamacions, queixes i suggeriments no condicionen, de cap manera, l'exercici de les accions o els drets restants que, de conformitat amb la normativa reguladora de cada procediment, puguin exercitar els que hi figurin com a interessats."

I acaba aquest incís de l'article 3 amb una altra declaració transcendent: "Les contestacions emanades de la Secretaria d'Estat d'Hisenda i del Consell per a la Defensa del Contribuent no seran susceptibles de recurs."

Es pot pensar, per tant, que es produeixin situacions relativament anòmales si el contribuent, volent assegurar l'èxit de les seves queixes, les canalitza simultàniament a través dels diferents camins que es van traçant al seu dret de petició. No obstant això, el final del trajecte haurà de ser el mateix, és a dir, que s'arribi a l'òrgan capacitat per resoldre el conflicte d'interessos. Però encara que no sigui així i el contribuent arribi a tenir a les seves mans propostes de resolució diferents o fins i tot contradictòries, cal pensar que els òrgans que les hagin dictat són de caràcter consultiu i no vinculant i que contra aquestes propostes no es pot interposar cap mena de recurs.

Segona part

Les Ordenances fiscals vistes a través de la impugnació de les seves aplicacions

Ordenança fiscal núm. 1.1 **Tributs sobre béns immobles**

L'exercici de 1997 va suposar un increment notable de la conflictivitat amb relació a l'impost sobre béns immobles, atès que es va passar dels 135 recursos de l'any anterior a 345. Va ser el tribut municipal que va motivar més recursos el 1997 (en segon lloc es va situar l'impost sobre activitats econòmiques, amb 298 recursos).

Durant aquest mateix període també es van haver de resoldre 46 recursos relatius a la contribució territorial urbana, i un recurs en matèria d'impost sobre despeses sumptuàries, recursos que tenien l'origen en provisions de constrenyiment i embargament.

L'alta conflictivitat en matèria d'impost sobre béns immobles no ha aportat novetats significatives quant als motius al·legats pels recurrents. Els recursos reproduïxen qüestions ja abordades pel Consell Tributari, si bé n'hi ha algunes que han rebut un tractament més profund o amb matisos importants (així, per exemple, la qüestió relativa a la determinació del termini de bonificació del 90 per cent per realització d'obres).

Una altra dada general a destacar és l'existència de blocs de recursos presentats per diversos subjectes en situació idèntica i amb idèntica fonamentació. Així, els relatius a la situació de concessionaris a la zona portuària, o els relatius als concessionaris o usuaris de places d'aparcament.

Finalment, destacarem l'emissió de dos informes sol·licitats pel director adjunt a la Gerència del Sector de Serveis Generals, sobre el contingut dels quals ens pronunciarem més endavant.

I.- Contribució territorial urbana i impost sobre despeses sumptuàries.

El fet d'agrupar en un mateix i breu apartat la referència a aquests dos tributs respon a la identitat de qüestions tractades en els recursos informats al respecte.

En tots els casos examinats s'impugnava la provisió de constrenyiment o d'embargament, i s'al·legava la prescripció de l'acció de l'Ajuntament per exigir el pagament dels deutes reclamats. Només en uns quants casos es van al·legar qüestions de fons, que no van poder ser examinades perquè ho impedia l'article 138 de la Llei general tributària.

En aquells casos en què es va entrar a judicar si s'havia produït la prescripció, el Consell tributari es va haver d'enfrontar, una vegada més, a la complexa qüestió de la validesa de les notificacions practicades, per dictaminar si es complien o no els requisits formals que els atorguen eficàcia interruptiva del termini de prescripció.

Amb aquesta finalitat, i sense seguir un criteri excessivament formalista (com indica la STS del 20 de desembre de 1994, Ar. 10141), però sí garantista de la posició del recurrent, el Consell Tributari va examinar cada cas per proposar-hi resolució d'acord amb la convicció de si l'acte notificat havia arribat o no a coneixement del subjecte passiu.

Aquest estudi va permetre constatar la manca generalitzada de compliment formal dels requisits de les notificacions, incompliment comprensible per la dificultat real d'aconseguir notificar a ciutadans que es resisteixen a rebre les notificacions, o que no faciliten la tasca canviant de domicili sense comunicar-ho a l'Administració. Aquest fet ens reafirma en la conveniència de cridar l'atenció sobre la necessitat de reflexionar sobre el règim jurídic de les notificacions, en particular de les rebutjades, i l'efecte interruptiu de la prescripció.

II.- Impost sobre béns immobles.

A.- Informes.

Durant l'any 1997, el Consell Tributari va emetre dos dictàmens a sol·licitud del director adjunt a la Gerència del Sector de Serveis Generals. En un el sol·licitant va reiterar en nom propi una sol·licitud prèvia d'informe presentada per qui no hi estava legitimat, la qual cosa havia motivat una primera resposta del Consell que en va declarar la incompetència.

a) El primer informe correspon a l'expedient 754/98 i va tenir com a objecte la qüestió relativa a si l'entitat Barcelona Activa, SA gaudia d'exempció de l'impost sobre béns immobles amb relació a un immoble determinat de la seva propietat.

La qüestió plantejada va obligar a examinar la naturalesa jurídica de Barcelona Activa, SA, que és una societat privada municipal amb un capital social de 100 milions de pessetes, l'únic titular del qual és l'Ajuntament de Barcelona. Amb posterioritat a la constitució de la societat, l'Ajuntament hi va aportar l'immoble objecte del tribut en discussió.

El nucli de debat es va centrar a determinar el valor de l'article 3.1 de la Llei de règim especial del municipi de Barcelona de 1960, atès que segons aquest precepte "les entitats municipals autònomes i les societats municipals, a excepció de les d'economia mixta, estan considerades com a òrgans tecnicojurídics de gestió de l'Ajuntament, els seran aplicables els beneficis reconeguts a aquest per les lleis i, especialment, gaudiran de les exempcions i les bonificacions fiscals [...] que corresponguin a la corporació municipal".

No obstant això, l'exempció que es podia reconèixer qualificant Barcelona Activa, SA com a òrgan tècnic municipal s'havia de sotmetre a l'examen de l'adequació al nou marc legal que va imposar la Llei 39/1988.

Des d'aquesta perspectiva, el Consell Tributari va entendre que no es complien dos requisits essencials per poder reconèixer el dret a l'exempció, que

l'article 64 de la Llei 39/1988 estableix per als béns que siguin propietat dels municipis en què estiguin enclavats i que estiguin afectats a l'ús o el servei públics. Certament, la finca en qüestió era propietat d'una societat anònima, no del municipi. I encara que es pogués descórrer el vel de la personalitat per arribar a concloure que el municipi i l'ens instrumental són una mateixa realitat, el cert és que es tracta de dues persones jurídiques diferents, una de dret públic i l'altra de dret privat. La referència de la Llei a la propietat del municipi s'havia d'entendre limitada a la propietat directa de l'ens territorial, no a la propietat dels seus ens instrumentals.

D'altra banda, faltava el requisit de l'afectació del bé a un ús o servei públics, perquè després d'un estudi acurat dels estatuts de la societat es va arribar a la conclusió que els fins de Barcelona Activa, SA corresponien a la iniciativa pública en l'activitat econòmica, però no a la prestació d'un servei públic.

L'informe va concloure afirmant que Barcelona Activa, SA no gaudeix d'exempció en el pagament de l'impost sobre béns immobles.

b) Va tenir menys transcendència el segon informe, que corresponia a l'expedient 756/97. De fet, en l'informe es va reiterar un criteri del Consell Tributari ja exposat en propostes de resolució anteriors.

Aquest informe va tenir com a objecte la pregunta de si les entitats confessionals no catòliques tenen dret o no a l'exempció del pagament de l'impost sobre béns immobles.

El Consell Tributari es va limitar a recordar que l'article 64 d) de la Llei 39/1988 va reconèixer l'exempció a les associacions no catòliques legalment reconegudes, sempre que s'hi establís l'acord de cooperació a què fa referència l'article 16 de la Constitució.

En el cas de l'entitat afectada per l'informe, la Llei 25/1992, del 10 de novembre, va complir la condició abans exposada i va formalitzar l'acord de cooperació, raó per la qual procedia reconèixer l'exempció amb efecte des de l'1 de gener de 1993, tal com va assenyalar la Llei esmentada.

Amb relació a l'única qüestió que podia resultar conflictiva, és a dir, l'eficàcia temporal del dret a l'exempció, el Consell Tributari va manifestar que no procedia reconèixer eficàcia retroactiva per a exercicis anteriors a 1993, atès que no s'estava davant un cas de possible extensió de l'eficàcia de la sol·licitud a exercicis anteriors perquè es tractés d'exempcions no rogades, sinó que es tractava de determinar l'eficàcia temporal d'una Llei, l'eficàcia de la qual s'havia establert clarament des de l'1 de gener de 1993.

B.- Exempcions.

B.1.- Fundacions i associacions. Aplicació de la Llei 30/1994.

Com ja es va apuntar en la Memòria de l'exercici anterior, la interpretació de la Llei 30/1994 per reconèixer o denegar el dret a l'exempció es fa especialment complexa quan s'ha d'atendre el contingut de l'article 42.2. Atès que aquest precepte estableix que l'entitat sol·licitant no ha d'exercir com a activitat principal una activitat mercantil, cal precisar, en cada cas concret, si l'activitat desenvolupada és o no mercantil, concepte aquest no definit ni en la Llei 30/1994 ni en l'ordenament tributari.

Aquest Consell ja va fixar el seu criteri general en l'exercici anterior, establint que el concepte d'activitat mercantil de la Llei 30/1994 s'ha d'identificar amb una activitat practicada mitjançant una contraprestació i en les condicions pròpies del mercat, és a dir, actuant en concurrència i sense tenir com a finalitat primordial donar satisfacció a necessitats socials d'interès general.

Durant l'any 1997, en diverses ocasions es va haver d'examinar si l'entitat sol·licitant de l'exempció desenvolupava o no una activitat mercantil, per a la qual cosa es va recórrer principalment a l'examen dels balanços de l'entitat.

L'examen acurat de tals balanços va permetre concedir o denegar de forma motivada l'exempció. Així, a tall d'exemple, es pot citar el fonament jurídic quart de l'informe emès en l'expedient 4/97, que diu:

"Entrant en l'anàlisi de l'activitat de la fundació recurrent, s'observa, com s'ha posat en relleu en els antecedents de fet, que l'objecte, segons es descriu en l'article 2n dels estatuts socials, consisteix a activitats d'assistència mèdica i hospitalització, sense que de la redacció de l'article estatutari esmentat es desprengui cap nota que distingeixi l'activitat de la que es podria portar a terme per qualsevol altra entitat de forma societària amb afany de lucre, per la qual cosa els destinataris dels seus serveis no difereixen dels que podrien anar a un altre centre mèdic creat amb fins lucratiu. De fet, dels comptes anuals de la fundació per als exercicis de 1994 i 1995 es desprèn que aquesta exerceix una explotació econòmica que dona uns ingressos de 410.241.298 ptes. i 431.866.734 ptes., respectivament, per serveis prestats al centre de la fundació, els quals constitueixen la part més substancial dels ingressos d'aquesta.

"Aquestes circumstàncies en conjunt permeten concloure que l'activitat principal de la fundació recurrent està mancada d'aquella vocació altruista tendent a complir una funció social d'interès general, raó per la qual s'ha de considerar que té caràcter mercantil en el sentit recollit per l'article 42.2 de la Llei 30/1994; i seguint el precepte esmentat, aquesta fundació no pot ser considerada com una entitat sense fins lucratiu a l'efecte del títol II de la Llei. En conseqüència, queda fora de l'àmbit d'aplicació de l'exempció delimitat per l'article 40 de la mateixa Llei".

B.2.- Església Catòlica i altres esglésies, confessions i comunitats religioses que tinguin subscrits acords de cooperació amb l'Estat espanyol. Aplicació de la Llei 30/1994.

La determinació del règim jurídic aplicable a aquest tipus d'entitats religioses planteja alguns problemes per les remissions normatives que la Llei 30/1994 fa en diversos preceptes del seu articulat, per la necessitat de tenir en compte el Reial Decret 765/1995, del 5 de maig, i per la remissió que aquesta darrera norma fa a l'Acord de 1979 entre l'Estat espanyol i la Santa Seu.

El Consell Tributari ha entès que quan la disposició addicional cinquena de la Llei diu que el règim previst en els articles 48 a 58 serà d'aplicació a l'Església Catòlica, la remissió ha de ser entesa en sentit estricte, de manera que no es poden

exigir altres requisits diversos a l'Església Catòlica per gaudir dels beneficis de la Llei. Per tant, la regulació genèrica per a fundacions continguda en els articles 41 a 48, que es basa en la normativa civil d'aquestes, no és aplicable a aquells subjectes sotmesos a un altre règim jurídic.

El règim de l'Església Catòlica queda remès, d'aquesta manera, a allò que es disposa en el Reial Decret 765/1995, i en concret a la disposició addicional segona, que distingeix els requisits segons que es tracti d'entitats de l'article IV o de l'article V de l'esmentat Acord sobre Assumptes Econòmics de 1979.

Pel que fa a les entitats de l'article IV de l'Acord, es pot concloure que únicament hauran d'acreditar les dades següents: 1. Justificar la inclusió en el Registre d'Entitats Eclesiàstiques del Ministeri de Justícia. 2. Justificar la titularitat dels immobles. 3. Perseguir els fins previstos en l'article 42.1 a) tal com exigeix l'apartat 1 de la disposició addicional segona del Reial Decret 765/1995. 4. Acreditar que l'immoble està afectat a les activitats que constitueixen la finalitat específica de l'entitat, que no s'utilitza en el desenvolupament d'activitats econòmiques que no constitueixin tal finalitat específica i que no està cedit a tercers mitjançant una contraprestació.

En aplicació d'aquesta doctrina general, els únics problemes s'han plantejat en relació amb l'últim dels requisits esmentats, atès que s'ha qüestionat la manera de provar-ne el compliment.

Segons disposa el Reial Decret 765/1995, l'acreditació de la destinació de l'immoble es complirà mitjançant l'aportació d'una certificació de l'autoritat competent, que segons allò que disposa l'apartat 6 de la disposició addicional segona de la norma esmentada, és el superior o la superiora provincial de qui depengui l'entitat religiosa.

El dubte sorgeix amb relació al valor d'aquest certificat, perquè la norma el configura com a requisit necessari, però no li atorga valor de prova "iuris et de iure". Com a conseqüència d'aquest valor probatori limitat, el Consell Tributari ha entès que el contingut del certificat es pot destruir a través d'una prova suficient en sentit contrari. Concretament, en l'expedient 34/97 s'afirma:

"La redacció del Reial Decret 765/1995 redueix les facultats de l'Administració per comprovar la concurrència de les circumstàncies determinants de l'exempció. Això és lògic, atès que la plasmació estatutària dels fins de les entitats eclesiàstiques no respon als mateixos criteris legals exigits a les fundacions civils. Per això es permet que sigui una autoritat eclesiàstica i no una autoritat civil la que certifiqui sobre el compliment dels fins legals, prèvia una imprescindible adaptació a les categories pròpies de les entitats esmentades. Ara bé, els requisits de l'exempció estan establerts per la Llei i qui ha d'aplicar-la és l'Administració. El reglament estableix una prioritat de qualificació, equivalent a una inversió de la càrrega de la prova, però tal prioritat no exclou, al mateix temps, que l'Administració no pugui aportar proves sobre les característiques de l'explotació i sobre l'acomodació a la finalitat protegida i que no pugui qualificar-la a l'efecte de l'exempció, encara que sigui contradictori la qualificació de l'autoritat eclesiàstica.

"És en aplicació d'aquesta facultat que l'Administració, en aquest cas, pot apreciar que l'activitat que es presta en l'immoble de referència no constitueix una de les activitats protegides per la Llei 30/1994, ni es troba inclosa entre les recollides en l'article IV.1.C de l'Acord amb la Santa Seu".

B.3.- ONCE. Aplicació de la Llei 30/1994.

L'ONCE gaudeix d'una exempció subjectiva específica, en virtut d'allò que es preveu en la disposició addicional quarta de la Llei 30/1994, disposició que reconeix a l'ONCE el règim previst en els articles 48 a 58, tots dos inclosos, per a les fundacions.

En els casos de sol·licitud d'exempció per al pagament de l'impost sobre béns immobles, els únics problemes s'han plantejat pel que fa a l'acreditació de la titularitat de l'immoble, la seva destinació i la vinculació als fins de l'ONCE. En aplicació d'allò que es disposa en el Reial Decret 765/1995, l'Ajuntament va analitzar la destinació real del bé afectat i la vinculació als fins propis de l'ONCE, recollits en l'article 2 del Reial Decret 358/1991, del 15 de març. El Consell Tributari va proposar resoldre de conformitat amb allò que s'estableix en l'informe municipal.

B.4.- Entitats concessionàries en zona portuària.

La interpretació de l'article 64 a) de la Llei 39/1988, en reconèixer l'exempció de l'impost sobre béns immobles per a les "carreteres, els camins, els de domini públic marítimoterrestre i hidràulic i les altres vies terrestres que siguin d'aprofitament públic i gratuït", va suscitar un ampli debat doctrinal i una jurisprudència contradictòria.

Aquest Consell ja va dictaminar en anys anteriors (com recullen les memòries dels anys 1993 i següents) diversos expedients denegant l'exempció en els casos d'utilització privativa i no gratuïta. S'entenia que la referència final: "que siguin d'aprofitament públic i gratuït", es referia a tots els béns abans esmentats i no només a les vies terrestres.

El debat es pot entendre tancat després de la publicació de la Llei 13/1996, del 30 de desembre, l'exposició de motius de la qual assenyala que "aclareix els dubtes interpretatius que pogués suscitar la redacció anterior i manifesta clarament la que sempre va ser la voluntat del legislador i de la norma: condicionar aquest benefici fiscal al fet que els béns esmentats siguin d'aprofitament públic i gratuït". Amb aquesta finalitat es va redactar de nou l'article 64 a), de manera que ja no hi ha dubtes sobre el sentit del precepte, que reconeix l'exempció als béns de domini públic marítimoterrestre sempre que siguin d'aprofitament públic i gratuït.

Aquesta interpretació legal ha permès resoldre d'una forma encara més fundada diversos expedients en els quals entitats concessionàries de la zona portuària reclamaven el dret a l'exempció.

B.5.- Entitats concessionàries d'aparcaments públics.

Diverses entitats concessionàries d'aparcaments públics van impugnar la denegació de les exempcions sol·licitades. Al·legaven que atès que la concessió requeia sobre béns exempts se n'havia de reconèixer el dret a l'exempció (articles 64.b i 65 de la Llei 39/1988).

El Consell Tributari va informar en sentit negatiu la sol·licitud d'exempció, perquè va estimar que els béns destinats a aparcament no estan afectats ni a un ús públic ni a un servei públic.

Certament, la qüestió més discutible és la qualificació o no d'aquesta activitat com a servei públic. Els arguments que van dur el Consell Tributari a negar aquest caràcter de servei públic als aparcaments es troben en el mateix contingut del contracte concessional i en la inexistència d'un acord municipal que declari la "publicatio" de l'activitat, la converteixi d'aquesta manera en servei públic i l'extregui de la lliure iniciativa econòmica. Per tot això, es va considerar que l'activitat d'explotació d'un aparcament es pot qualificar com a activitat privada d'interès general, però no com a servei públic, raó per la qual no es complia el requisit per gaudir de l'exempció.

B.6.- Col·legis majors universitaris.

En memòries anteriors el Consell Tributari ja va retre compte de la seva posició contrària al dret de les universitats al gaudi de l'exempció en el pagament de l'impost sobre béns immobles. L'article 53 de la Llei orgànica de reforma universitària no té rang de llei orgànica, de manera que l'exempció que va reconèixer a les universitats va ser derogada per la disposició addicional novena de la Llei 39/1988.

Alguns col·legis majors també van sol·licitar el dret a l'exempció a l'empara de la disposició addicional quarta de la Llei orgànica de reforma universitària, Llei 11/1983, en la qual s'estableix que els col·legis majors gaudiran dels beneficis i les exempcions fiscals de la universitat a la qual estiguin adscrits.

Aquesta referència al règim general de les universitats comporta que s'hagi de denegar el dret a l'exempció per les raons abans exposades. Com que s'ha derogat el precepte que reconeixia l'exempció a les universitats, els col·legis majors tampoc no gaudeixen d'aquest benefici fiscal.

C.- Bonificacions.

C.1.- Bonificació a l'empara de la legislació d'autopistes.

Aquest Consell ja es va manifestar en l'expedient 597/95 en sentit contrari al dret a gaudir de bonificació en l'impost sobre béns immobles en el cas d'autopistes concessionàries de la Generalitat de Catalunya, perquè va estimar que la comunitat autònoma estava mancada de competència per establir el benefici fiscal.

Aquesta postura va ser reiterada en l'expedient 1214/97. Posteriorment a la resolució d'aquest, la sentència del Tribunal Suprem del 9 de desembre de 1997, dictada en un recurs de cassació en interès de la Llei, va confirmar la tesi del Consell Tributari mantenint que la Generalitat de Catalunya no té competències per establir per si mateixa beneficis fiscals sobre els tributs locals creats per lleis de l'Estat i, si escau, ha de reconèixer tals beneficis de conformitat amb els requisits de fons i forma establerts en la legislació estatal.

C.2.- Bonificació pels immobles que constitueixin l'objecte de l'activitat de les empreses constructores.

a) Determinació del període de gaudi.

En diversos expedients es va haver de fer front al problema relatiu al període de gaudi del benefici reconegut en l'article 74 de la Llei 39/1988. La norma legal estableix que el període de gaudi comprendrà "el temps d'urbanització o de construcció i un any més a partir de l'any d'acabament de les obres", i afegeix en el paràgraf tercer del mateix article que "el termini de gaudi a què fa referència l'apartat anterior no podrà excedir de tres anys comptats a partir de la data de començament de les obres d'urbanització i construcció".

Per a la interpretació de la norma legal es va partir de la idea que la bonificació es basa en elements objectius, és a dir, el termini de construcció i un any més, amb el límit legal de tres anys. Aquesta finalitat s'hauria de respectar, sense

que el particular pogués resultar perjudicat per raó del moment en què formuli la petició.

Partint d'aquesta idea general, el Consell Tributari va fixar el seu criteri en els termes següents:

"En defecte d'una norma específica que es refereixi a la sol·licitud de bonificació, cal basar-se en les regles generals referents a les declaracions per aquest impost. L'única regla que fa referència al tema es troba en l'article 77.2 de la Llei reguladora de les hisendes locals, segons el qual "en els casos de construccions noves, els subjectes passius estaran obligats a formalitzar les declaracions corresponents dins el termini que reglamentàriament es determini". Aquest termini va ser fixat pel Reial Decret 1448/1989, de l'1 de desembre, en "dos mesos comptats a partir de l'endemà de la data d'acabament de les obres". Quant a això, cal observar que la norma fa referència a l'acabament de les obres, qualsevol que sigui la naturalesa d'aquestes, per la qual cosa no és obligatori formular declaracions per les successives modificacions de l'estructura física de la finca al llarg del procés d'enderroc o moviment de terres i construcció o urbanització.

"Aquesta regla obliga a interpretar, al nostre entendre, que si el subjecte passiu presenta la declaració d'alta de nova construcció abans del termini de dos mesos des de l'endemà de la data d'acabament de les obres, i formula en aquest mateix termini la sol·licitud de bonificació, té dret a la concessió d'aquesta durant tot el període regulat en la Llei i no solament durant el temps que manqui per concloure'l a partir de l'exercici següent. No tindria sentit, en efecte, que el compliment de les obligacions tributàries per part del subjecte passiu tingués conseqüències negatives per a ell, sobretot quan, com s'ha esmentat, ni legalment ni reglamentàriament s'ha habilitat un termini específic per formular la sol·licitud de bonificació. Aquest és, d'altra banda, el criteri del mateix article 50.1 a) de l'Ordenança fiscal general, que indica que quan es tracti de liquidacions que tinguin origen en les declaracions dels subjectes passius, el benefici fiscal s'haurà de sol·licitar en formular la declaració.

"No és impediment del que s'ha dit que l'article 75.3 de la Llei estableixi que les variacions que es produeixin en els béns gravats tindran efectivitat en el període següent a aquell en què tinguin lloc, si això es volgués interpretar en el sentit

que la bonificació només pot produir efectes des de l'any següent a la sol·licitud o bé des de l'any següent al començament de les obres. Aquí no s'està discutint sobre la modificació dels valors cadastrals, sinó sobre la concessió d'una bonificació que s'aplica sobre la quota. D'altra banda, entendre que la bonificació ha de produir efectes des de l'any següent al començament de les obres contradiu la regla que la bonificació es gaudeix durant el temps de la construcció."

D'aquesta manera, sempre que la bonificació se sol·liciti en els dos mesos següents a la data d'acabament de les obres com a termini màxim, es reconeix la bonificació des del començament i per exercicis complets, amb el límit màxim de tres anys.

b) Supòsits de rehabilitació integral d'edificis.

La bonificació establerta en l'article 74 de la Llei 39/1988 també va plantejar el problema de la precisió dels requisits establerts per poder-ne gaudir. Concretament, l'article esmentat exigeix que es tracti d'obres d'urbanització o construcció, cosa que va suscitar el problema de determinar si unes obres de rehabilitació es podien enquadrar o no en els supòsits previstos per la Llei.

En un cas concret, després d'un estudi acurat, el Consell Tributari va estimar que es tractava d'una rehabilitació integral d'un edifici anterior, atès que es tractava d'"una obra de rehabilitació i reforma d'un edifici entre mitgeres amb anterior destinació hotelera, per construir-hi 6 plantes i un àtic, 14 habitatges, un local per a oficines i un local d'aparcament, amb 15 places, i consta que es tracta de 14 habitatges de nova planta".

El supòsit de rehabilitació integral s'equipara a obres de construcció i es reconeix el dret a la bonificació.

D.- No-subjecció. Els usuaris d'un aparcament municipal en règim de concessió.

La utilització dels aparcaments municipals ha donat lloc a un altre tipus de problemes diversos dels analitzats en l'apartat B.5 d'aquest capítol. Si allí vèiem els problemes relatius a la posició del concessionari que explotava l'aparcament i reclamava el dret a l'exempció, en una altra sèrie molt nombrosa d'expedients es van analitzar els recursos interposats pels usuaris de l'aparcament als quals es va girar la liquidació de l'impost sobre béns immobles. En aquests casos, la qüestió central va ser determinar qui era el subjecte passiu de l'impost per la plaça d'aparcament gravada.

Per resoldre la qüestió es va haver d'examinar l'exacta posició que ocupen l'usuari de la plaça i recurrent, d'una banda, i la societat concessionària, de l'altra, com també la relació entre la concessionària i l'Ajuntament.

Després de l'estudi del contracte concessional i del contracte privat entre concessionari i usuari, es va arribar a la conclusió que no s'havia produït trasllació en favor de l'usuari de la condició de concessionari, perquè la seva posició era la de titular mitjançant cessió d'ús. El Consell Tributari, a més, va assenyalar que estimar que la cessió de la plaça d'aparcament tenia efectes trasllatius de la condició de concessionari suposaria "entendre que la societat concessionària ha subdividit la concessió en tantes partícules com places es cedeixin a residents, i que s'ha creat d'aquesta manera una mena de col·lectiu de concessionaris que davant l'Ajuntament tindrien una posició jurídica concurrent idèntica amb aquella societat, si bé referida en cada cas a la plaça d'aparcament concreta que respectivament tinguessin assignada. Aquesta situació no tan sols no té cabuda en les condicions de la concessió concreta de què es tracta, sinó que la mera idea repugna a la naturalesa mateixa del contracte de concessió".

E.- Valors cadastrals.

E.1.- Determinació i eficàcia temporal.

En un nombre important de recursos s'al·legava que l'Administració donava una eficàcia retroactiva "contra legem" als valors cadastrals notificats en un exercici posterior. En virtut d'allò que disposa l'article 70 de la Llei 30/1988, segons el qual la notificació dels valors cadastrals produirà efectes en l'exercici següent, els recurrents entenien que no es podien liquidar exercicis anteriors a la notificació del valor.

El Consell Tributari va entendre que l'article 70 és un precepte limitat a organitzar en termes generals l'establiment i la revisió dels valors cadastrals, i la interpretació que se'n faci ha de tenir en compte aquesta finalitat. Per consegüent, la regla que la notificació dels valors cadastrals produirà efectes en l'exercici següent s'ha d'entendre referida a la notificació derivada d'una revisió del cadastre. En els casos restants, en què la notificació respon a circumstàncies singulars del fet imposable o del subjecte passiu, diferents del cas d'una revisió general, l'article 70 no hi és d'aplicació. Si ho fos, afegia el Consell Tributari, s'estaria introduint una modificació substancial en les regles de prescripció i caducitat, perquè s'impediria liquidar a l'Administració al marge de les regles generals de la prescripció del dret a girar una liquidació.

D'altra banda, la interpretació de l'article 70 esmentat no pot comportar un buit de tributació, perquè només es determina el moment en què entrarà en vigor una revisió cadastral. Mentre no s'assoleixi aquest moment es continuaran aplicant les bases anteriors, sense que es pugui pretendre un règim de no-subjecció.

E.2.- Notificació de valors cadastrals. Alteració del subjecte passiu.

El Consell Tributari va informar que en els casos de modificació de titularitat de l'immoble i, per tant, del subjecte passiu de l'impost, fins i tot sense que hi concorri la modificació de cap altra característica física o econòmica, era procedent la notificació individual de la liquidació, sense que aquesta notificació pogués ser substituïda per la col·lectiva.

Concretament es va entendre que:

"Des d'una perspectiva formal es pot observar que el segon paràgraf de l'apartat 2 de l'article 77 de la Llei reguladora de les hisendes locals disposa que "els subjectes passius estaran obligats a comunicar les variacions que puguin sorgir per alteracions d'ordre físic, econòmic o jurídic referents als béns gravats", i l'apartat 3 següent preveu que "la inclusió, exclusió o alteració de les dades contingudes en els cadastres, resultants de revisions cadastrals, fixació, revisió i modificació de valors cadastrals, actuacions de la inspecció o formalització d'actes i comunicacions, es consideraran actes administratius i comportaran la modificació del padró municipal de l'impost".

"El fet que la consignació de les modificacions d'ordre jurídic, atès que ha de ser objecte de comunicació, sigui considerada acte administratiu indueix a pensar aquestes que han de ser objecte de notificació expressa, en especial si es té en compte que l'article 77.2 de la referida Llei d'hisendes locals equipara a aquests efectes les alteracions d'ordre jurídic amb l'alta de construccions noves o amb les alteracions d'ordre econòmic o físic, i per tal motiu obliga a interpretar l'article 124.3 de la Llei general tributària en sentit extensiu, és a dir, obliga a referir-lo no solament a les altes de solars o de construccions en el padró, sinó a totes aquelles operacions que reben un tractament equivalent en la Llei específica de l'impost.

"D'altra banda, el canvi de titularitat de l'immoble suposa la subrogació d'una persona diferent en la relació jurídica tributària, i és lògic que s'ofereixi a aquesta la informació pertinent sobre les seves obligacions tributàries, que la mera notificació col·lectiva del padró no pot subministrar de forma adequada. Cal entendre, per tant, que la notificació col·lectiva està justificada en aquells casos en què no s'introdueix cap notificació amb relació a allò que el subjecte passiu ja coneixia o havia de conèixer per la seva relació anterior amb l'Administració o per una disposició legislativa d'aplicació general, mentre que qualsevol de les dades que siguin noves per al subjecte passiu ha de ser objecte d'una notificació individual, i entre aquestes els elements de la tributació de l'immoble dels quals no tenia notícia oficial abans d'esdevenir subjecte passiu de l'impost. Per tant, cal notificar en forma individual la liquidació de l'impost sobre béns immobles corresponent a 1996, i

aquesta notificació també s'haurà de practicar en relació amb les liquidacions posteriors girades fins a la data, atès que, segons la redacció de l'article 124.3 de la Llei general tributària, encara no estan emparades per una notificació individual."

F.- Problemes de gestió de l'impost.

Durant l'exercici de 1997 es van reproduir els recursos en què es posen de manifest els problemes derivats de la gestió de l'impost. Novament, les notificacions defectuoses van comportar l'estimació de molts recursos per prescripció de l'acció de l'Administració per exigir el pagament del deute, i novament també els recurrents van patir els problemes propis de la gestió compartida de l'impost, en particular els derivats de l'existència de dues instàncies diverses per recórrer les liquidacions i els valors cadastrals que constitueixen la base imposable.

Com a problema a destacar es pot assenyalar que, de fet en forma de queixa, es va plantejar dins un recurs impugnant la via de constrenyiment d'una liquidació, una qüestió relativa a una determinada pràctica administrativa (segons la versió del recurrent). El particular deia en el seu escrit que quan es disposava a fer efectiu el pagament del deute de forma voluntària, encara que fora de termini, l'Administració li va exigir el pagament amb el recàrrec del 20 per cent, expedit-li "in situ" la notificació de constrenyiment.

Si això fos cert, l'article 127 de la Llei general tributària deixaria de tenir aplicació, perquè impediria l'ingrés del deute de forma voluntària fora de termini.

Amb la cautela de posseir només la informació del recurrent, el Consell Tributari va posar en coneixement de l'Administració municipal els fets relatats.

Ordenança fiscal núm. 1.2

Impost sobre vehicles de tracció mecànica.

La tendència a la baixa registrada els quatre anys anteriors es va veure interrompuda el 1997 per un increment sobtat del nombre d'expedients entrats en el Consell Tributari (202), gairebé el doble que els registrats el 1992 (110), que era fins ara el més alt en la història del Consell.

Aquest augment dels recursos va ser causat per una major activitat de gestió executiva per part de l'Ajuntament, que va tenir reflex en un gran nombre de recursos interposats amb motiu d'embargament de comptes corrents. En molts d'aquests casos, la relació de debits acumulats en els procediments executius n'inclouïa alguns que no formaven part dels darrers anys, i va provocar així que la resposta del contribuent es manifestés mitjançant la interposició de recursos basats, entre altres motius, en manca de notificació de la liquidació o de la provisió de constrenyiment, prescripció dels conceptes constrenyits, baixa o transmissió a tercers del vehicle objecte de gravamen, o exempció que es creia automàticament aplicada.

A.- Notificacions.

Això va obligar el Consell a rescatar els instruments d'anàlisi de les notificacions, escassament utilitzats els darrers anys, perquè hi va haver 88 recursos l'estimació o desestimació dels quals va dependre exclusivament de l'examen de la validesa de les notificacions practicades, ja fos per apreciar la prescripció —com va succeir en 75 ocasions, que contrasten amb les 4 que s'havien produït en conjunt els 3 darrers anys—, o la procedència del procediment de constrenyiment —en 13 ocasions més.

Crida l'atenció que en 71 ocasions el Consell apreciés la prescripció d'alguna o de diverses liquidacions impugnades, si no de totes, per l'absència de notificacions practicades en forma que permetés atribuir-los els efectes interruptius de la prescripció previstos en l'article 66 de la Llei general tributària; o que, pels mateixos motius, el Consell proposés en 13 ocasions l'anul·lació de les actuacions

seguides en el procediment de constrenyiment, incloent-hi l'embargament, i la correcta notificació de la provisió de constrenyiment.

A aquests 88 expedients, referits a notificacions individuals, s'hi han d'afegir els 16 recursos en què l'única al·legació consistia en la manca de notificació de la liquidació per a l'ingrés en període voluntari. Al contrari del que s'esdevenia pel que fa a les notificacions individuals, la manca de notificació era tan sols aparent en 15 ocasions, en les quals hauria passat inadvertida al recurrent pel fet d'haver estat practicada mitjançant edictes, de conformitat amb l'article 124.3 de la Llei general tributària, i només en un cas va merèixer l'estimació del recurs.

Aquestes xifres no es poden prendre com una classificació estricta que defineixi una distinció clara entre els diferents grups. Així, per exemple, dels 71 expedients en els quals s'ha aplicat la prescripció, en la majoria només resultaven afectats alguns dels exercicis reclamats, i no necessàriament els més antics, perquè en ocasions una notificació practicada anys enrere ha iniciat novament el còmput per a les liquidacions anteriors, mentre que el termini de les següents continuava corrent sense interrupció. Així mateix, en tots aquests recursos es va confirmar en nombroses ocasions la provisió de constrenyiment de les liquidacions no prescrites, pel fet de trobar-se correctament notificades al recurrent.

En definitiva, doncs, el rellevant no és la xifra concreta d'expedients de cada grup, perquè la classificació efectuada no és determinant ni exclou altres possibles resultats tenint en compte criteris diferents, sinó que el significatiu és una tendència global que ha d'invitar a la reflexió, perquè posa de manifest un total de 105 recursos —més de la meitat— en els quals les qüestions plantejades no tenen res a veure amb el contingut de les liquidacions, ni amb el fons dels actes administratius impugnats, sinó que se centren únicament en la forma en què aquests actes arriben a coneixement dels interessats.

B.- Impugnació de la provisió de constrenyiment.

A més dels recursos interposats contra resolucions de constrenyiment basades en l'absència de notificació de les liquidacions, hi va haver tres recursos més que tenien aquest mateix objecte, si bé no es basaven en defectes de

procediment, sinó en la inaplicabilitat del procediment de constrenyiment perquè la recurrent era una entitat de dret públic. En aplicació d'allò que disposen els articles 44.1 de la Llei general pressupostària i 106.3 del Reglament general de recaptació, es va proposar l'anul·lació de la provisió de constrenyiment i que es procedís a la compensació del deute segons allò que preveu l'article 165 del reglament esmentat.

C.- Impugnació d'embargament en compte bancari conjunt.

Es va veure un recurs contra l'embargament d'una llibreta d'estalvi a nom de tres persones, els fons de la qual van ser retinguts en més d'una tercera part per deutes d'un d'ells. El Consell va entendre que l'embargament infringia allò que s'estableix en els articles 132.2 de la Llei general tributària i 120.4 del Reglament general de recaptació i, en conseqüència, va proposar l'anul·lació de la suma embargada en excés.

D.- Recursos basats en argumentacions alienes a l'àmbit tributari.

Al llarg de l'exercici va sorgir un nou tipus de recursos que sembla adquirir una importància considerable perquè s'ha repetit en 10 ocasions i marca una tendència que sembla apuntar a un augment progressiu.

Es tracta de recursos —qualificats impròpiament en ocasions com de revisió— amb al·legacions extenses que no guarden cap relació amb l'objecte impugnat, atès que tota l'argumentació gira al voltant d'un suposat expedient sancionador per infracció de trànsit, i les al·legacions no pretenen sinó desautoritzar l'actuació de l'agent que va posar la denúncia, o insisteixen en la manca de prova dels fets denunciats o en la prescripció del deute pel transcurs del termini de dos mesos previst per a les multes de trànsit.

En la majoria d'aquests casos es diria que el recurrent manca dels mínims coneixements per distingir una liquidació tributària d'una multa de trànsit, o no hi ha prestat prou atenció. Probablement les dues circumstàncies concorren en l'autor de tals recursos, perquè la forma i el contingut d'aquests permeten suposar que la seva feina s'ha limitat a introduir les dades del recurrent i del vehicle en una

plantilla prèviament confeccionada en un processador de textos, i donar l'ordre d'impressió del recurs.

El resultat és un despropòsit jurídic que, sense temor a la incongruència o manca d'integritat de la resolució, eximeix d'entrar en el coneixement d'unes al·legacions no traslladables a l'àmbit tributari.

I no dona més mèrit a aquests recursos el fet que en alguna ocasió —concretament en dos dels deu expedients— es proposi estimar-los per apreciació de la prescripció dels càrrecs impugnats, perquè això no succeeix per efecte de les al·legacions contingudes en el recurs, que certament al·leguen la prescripció del que entenen com a multes de trànsit, sinó més aviat per aplicació de l'article 67 de la Llei general tributària, que obliga a apreciar la prescripció d'ofici.

E.- Subjecte passiu de l'impost.

En dos recursos la qüestió versava sobre la condició de subjecte passiu del recurrent.

Un va merèixer una proposta estimatòria perquè es van acceptar les al·legacions d'una ONG, que al·legava haver assumit la titularitat del vehicle donat per un particular únicament de forma instrumental per facilitar-ne l'enviament a Bòsnia, circumstància que quedava acreditada en l'expedient.

I en l'altre, el Consell va manifestar que era irrellevant la circumstància que el titular del vehicle i subjecte passiu de l'impost, en aquest cas una vídua que l'havia rebut en herència del seu difunt espòs, no tingués permís de conduir, raó per la qual va proposar la desestimació del recurs, que pretenia l'anul·lació de la liquidació per absència de subjecte passiu.

F.- Sol·licitud d'exempció o impugnació de la denegació d'exempció.

El nombre d'expedients en els quals se sol·licitava l'exempció de l'impost o bé s'impugnava la resolució denegatòria de tal sol·licitud es va mantenir en la línia dels últims anys, i es va situar en 26, un punt intermedi entre els 34 de 1995 i els 19

de 1996, cosa que mostra una constant aliena als acusats alts i baixos en el nombre de recursos referents a altres qüestions.

Novament, la pràctica totalitat dels expedients es referia a l'exempció establerta en l'article 94.1 d) de la Llei 39/1988, que correspon als cotxes de minusvàlids i als adaptats per a la conducció per minusvàlids, a excepció d'un de sol, en el qual es va accedir a la petició de l'exempció prevista en l'apartat f) del mateix article, referida a vehicles agrícoles.

Dels 25 expedients restants, es va proposar l'estimació de nou per la mera constatació de la concurrència dels requisits legals, principalment el d'adaptació del vehicle, que no havia estat degudament acreditada quan es va sol·licitar l'exempció per primera vegada davant els òrgans de gestió de l'Ajuntament.

En vuit expedients més no quedava prou acreditada la concurrència de les circumstàncies que permeten el reconeixement de l'exempció quant a l'adaptació del vehicle a les necessitats de conducció del seu titular. I és que el text legal estableix uns requisits que afecten tant el titular —la condició de minusvàlid d'aquest— com al vehicle. En concret, es refereix a vehicles de minusvàlids, pràcticament desapareguts avui dia, o a vehicles adaptats per a la conducció per aquells, i presta més atenció a la transformació mecànica del vehicle que a les dificultats físiques del titular. Sembla que la llei concep l'exempció com una compensació del cost afegit que suposa per al minusvàlid la necessitat de fer l'adaptació, sense tenir en compte la missió que aconsegueix el vehicle per a una persona amb impediments físics per desplaçar-se pels seus mitjans o utilitzar el transport públic.

En conseqüència, a la llum del precepte legal, els casos en què el minusvàlid pot conduir un vehicle sense necessitat d'adaptació o, contràriament, en què la minusvalidesa és tan acusada que li impedeix la conducció per si mateix i obliga que el vehicle sigui conduït per terceres persones, no estan compresos en l'exempció, per la qual cosa el Consell va haver de proposar la desestimació del benefici fiscal.

Així, igual que en anys anteriors, en un dels recursos no es va poder fer altra cosa que proposar-ne la desestimació per trobar-se el recurrent en tal cas: el vehicle no estava adaptat atesa la total impossibilitat del recurrent per a la conducció, de manera que havia de ser conduït pels seus familiars.

Per contra, també en una ocasió, com en anys precedents, es va reafirmar la doctrina del Consell de donar per acreditat aquest requisit en cas que el minusvàlid hagi hagut d'optar per un vehicle amb embragatge automàtic a causa de les dificultats que patia per a la conducció, i es va proposar, en conseqüència, l'estimació del recurs i el reconeixement de l'exempció.

D'altra banda, l'any 1977 hi va haver 5 recursos (12 el 1995 i 3 el 1996) en què la denegació de l'exempció va ser motivada per la circumstància que el vehicle excedís la potència de 12 CV, màxima admesa per a la concessió de l'exempció, encara que fos tan sols per decimals. El límit legal va pujar a 13,5 CV amb efectes des de l'1 de gener de 1997, però els recursos vistos es referien principalment a liquidacions d'exercicis anteriors, de manera que al ser la potència superior al límit antic van haver de ser desestimats.

Finalment, en 3 recursos més (4 menys que el 1996) va tenir especial rellevància el moment des del qual s'havia de donar efectes a la concessió de l'exempció, tenint en compte el seu caràcter rogat, expressament establert per l'article 94.2 de la Llei reguladora de les hisendes locals. Com en anys precedents, el Consell va mantenir el criteri de donar a l'escrit d'interposició del recurs el caràcter de sol·licitud del benefici, i en cas de ser merescuda l'exempció es va aplicar sense altre límit temporal que el relatiu a aquells exercicis en què s'hagués deixat transcórrer el termini d'impugnació de les liquidacions sense recórrer-les.

G.- Potència fiscal dels vehicles.

En relació amb la qüestió apuntada abans sobre la potència del vehicle, l'any 1997 no va ser una excepció a la tònica dels darrers anys, i en algun recurs es va plantejar la disconformitat amb la tarifa per haver-li estat aplicada la corresponent a vehicles de potència superior. L'origen del problema, com es va exposar en memòries anteriors, prové de la disparitat de normes aplicables a l'expressió de decimals per reflectir la potència fiscal del vehicle, que s'ha de transcriure amb dos decimals (article 260 del Codi de la Circulació), però que permet ometre'ls en la targeta d'inspecció de vehicles (Reial Decret 2140/1985). El Reial Decret 1576/1989 resol el conflicte quant a fiscalitat, remetent-se directament a l'article 260 del Codi de la Circulació, raó per la qual el Consell va proposar la desestimació de l'únic recurs interposat per aquest motiu.

H.- Alta, transmissió i baixa del vehicle.

Sota la influència de la tramesa d'embargaments abans referida va augmentar considerablement el nombre de recursos en els quals s'al·legaven circumstàncies relatives a l'alienació i a la baixa del vehicle objecte de gravamen, perquè el recurrent, en comprovar els conceptes pels quals es practicava l'embargament, reacciona davant els càrrecs que li són reclamats per un vehicle antic que creia correctament transmès o donat de baixa.

Mantenint els criteris establerts en anys anteriors, el Consell va proposar l'estimació en els casos en què es va acreditar que el vehicle havia deixat de circular per haver estat sostret o lliurat a la Guàrdia Urbana per ser desballestat, amb retroacció dels efectes fiscals al moment en què es demostrés que s'havia produït tal circumstància, entenent que no s'havia realitzat el fet imposable, sense perjudici de l'obligació del recurrent de procedir a la baixa del vehicle davant la Prefectura Provincial de Trànsit. Contràriament, la mera afirmació d'aquesta circumstància per part del recurrent no es considera bastant per a l'anul·lació de les quotes de l'impost.

En total hi va haver 16 recursos en què es va plantejar aquesta qüestió, dels quals 10 van haver de ser desestimats, si bé aquesta xifra no és rellevant, com tampoc ho és la del nombre de recursos totalment o parcialment estimats, perquè

depèn de forma gairebé aleatòria del moment en què es pugui provar que el vehicle va deixar de circular i dels exercicis inclosos en la provisió de constrenyiment.

Mereix ser destacada l'estimació d'un recurs, amb anul·lació de les liquidacions posteriors a la declaració de baixa presentada per l'interessat davant l'Ajuntament en comptes de fer-ho davant la Direcció Provincial de Trànsit, perquè es va considerar que el silenci de l'Ajuntament, que no va advertir la seva incompetència per tramitar la baixa, deixava el recurrent en una situació d'indefensió.

De forma diferent succeeix en els casos en què s'al·lega la transmissió del vehicle, en els quals no n'hi ha prou amb la mera acreditació de la transmissió sinó que aquesta exigeix la formalitat suficient per permetre practicar les futures liquidacions al comprador. El Consell va considerar l'existència d'aquests requisits formals des del moment en què la compravenda va ser declarada davant la Prefectura Provincial de Trànsit, encara que no hagués tingut reflex en el padró de l'impost, perquè una vegada complerts pel venedor els tràmits exigits per la llei, no se l'ha de fer dependre de la major o menor celeritat de l'Administració per donar curs al canvi de titular.

Això provoca que en molts casos el padró no reflecteixi determinades transmissions de vehicles, especialment si han estat comunicades a la Prefectura Provincial de Trànsit en dates properes al final de l'exercici. En tots aquests casos, es va estimar el recurs interposat pel venedor del vehicle.

En concret, hi va haver 37 recursos que van versar sobre aquesta qüestió, dels quals se'n van estimar 12 i desestimar 25, sense que novament aquestes xifres tinguin especial significació atès que depenen del conjunt d'anys constrenyits i, en especial, de si els exercicis acreditats amb anterioritat a la venda es trobaven ingressats o no.

En molts dels recursos s'al·legava, o es denunciava, la intermediació d'un concessionari que va adquirir el vehicle antic i va ometre declarar la transmissió, la qual cosa va provocar que un temps després el venedor es veiés sorprès pel constrenyiment de liquidacions practicades correctament al seu nom per

l'Administració, però que en justícia correspondrien al concessionari, que es desentenia així d'unes liquidacions la càrrega de les quals passava al seu client. Contràriament, el destacat nombre de recursos interposats any rere any per un concessionari concret (6 el 1997), revela l'exemplar procedir d'aquest, consistent a declarar sistemàticament l'adquisició dels vehicles usats dels seus clients, encara que això li suposi en ocasions la necessitat d'impugnar liquidacions posteriors a la revenda quan aquesta alienació, tot i haver estat declarada, no s'arriba a reflectir en el padró de l'impost.

Ordenança fiscal núm. 1.3

Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana.

I.- Plusvàlua.

La plusvàlua continua estabilitzada. Se'n van informar 109 reclamacions, cosa que no és exagerada tenint en compte que l'ingrés pressupostari per aquest concepte és d'11.662 milions de pessetes per a 1999.

Ens referirem a determinades qüestions plantejades.

A.- Transmissions derivades de separació i divorci.

Els 8 recursos presentats per aquest concepte van ser estimats d'acord amb la interpretació àmplia de l'apartat 1) de l'article 106 de la Llei 39/1988 i, en algun cas, perquè es va entendre que l'adjudicació extintiva d'una comunitat de béns no és un acte trasllatiu, sinó específicatiu.

B.- Exempcions d'entitats benèfiques.

Se'n van plantejar 14 i se'n van denegar 4. La doctrina general mantinguda pel Consell es resumeix així:

"A la llum de l'article 106.2 c) de la Llei 39/1988, així com de l'article 58.1 i la disposició derogatòria única de la Llei 30/1994, es poden formular dues alternatives: a) entendre que els entitats benèfiques han desaparegut com a tals de l'ordenament jurídic vigent per disposició expressa de la Llei 30/1994 (disposició transitòria primera i disposició derogatòria única) cosa que deixa sense contingut l'exempció, formalment no derogada, de l'article 106.2 c) de la Llei 39/1988, que esdevé inacceptable; i b) entendre que les entitats benèfiques preexistents subsisteixen com a tals, encara que adaptant la normativa a la Llei 30/1994, la qual cosa permet l'aplicació efectiva de l'exempció esmentada, si bé amb un àmbit d'aplicació més reduït per efecte de la modificació de l'ordenament jurídic general, és a dir, amb un àmbit d'aplicació reduït a les entitats benèfiques que ja van gaudir o

haurien pogut gaudir d'aquest benefici fiscal abans de l'entrada en vigor de la nova Llei, que són les úniques que poden tenir aquesta qualificació." El Consell es decantà per la segona alternativa.

C.- Base imposable.

Es va mantenir amb fermesa la identitat de la base amb el valor cadastral, i es va rebutjar que la liquidació se'n separi al·legant diferències entre el valor real i el que figura en el cadastre.

D.- Recàrrecs.

Es van presentar 29 reclamacions que impugnaven els recàrrecs i les liquidacions d'interessos per demora en l'autoliquidació del tribut. Van predominar les liquidacions per actuació de la Inspecció.

En els seus informes, el Consell es va pronunciar sobre algunes qüestions interessants: que la pròrroga del termini per a l'autoliquidació s'ha de demanar davant l'Ajuntament, sense que serveixi la presentació davant l'oficina de l'impost de successions; que la petició d'una pròrroga de 3 mesos es pot entendre que és la reglamentària de 6 mesos; que l'error d'una caixa d'estalvis en assenyalar la data d'ingrés s'ha de rectificar; o que el termini de presentació comença a partir de l'acte de declaració d'hereus.

En aquest apartat s'ha de fer esment de la major intervenció de la Inspecció, amb l'aixecament d'actes en les quals es fa constar la no-presentació de les autoliquidacions.

E.- Prescripció.

Es va denegar en 11 casos i es va acceptar en 4.

L'acceptació fa referència en general a liquidacions complementàries, i la problemàtica consisteix a determinar si tals liquidacions es van notificar reglamentàriament.

En algun cas la desestimació es produeix perquè s'entén que la reserva de domini no suposa que la data del document privat, encara que es pogués comptar a efecte de tercers, fos la de l'acreditació, perquè el còmput de la prescripció només comença des que la reserva cessa.

El Consell també va entendre que el pagament de l'impost sobre el tràfic d'empreses i de l'impost sobre béns immobles no suposa coneixement de la transmissió per part de l'Ajuntament, atès que no s'acredita que el canvi de titular s'hagi produït per la inscripció del document privat en un registre públic o pel lliurament d'aquest a un funcionari públic per raó del seu ofici.

F.- Procediment.

Es van continuar reiterant les reclamacions per errors en el subjecte passiu, en la finca o en el període impositiu.

G.- Conclusions

1.- S'ha simplificat el sistema de fixació de les bases i tipus, i s'ha observat una disminució de les impugnacions.

2.- Donada la naturalesa d'aquest impost, es manté la complexitat dels temes objecte de recurs.

II.- Taxa d'equivalència.

Per aquest concepte van ingressar 24 expedients. En virtut d'allò que es disposa en la Llei 39/1988, del 28 de desembre, (disposició transitòria 5a. 1) la taxa es va deixar d'exigir i es va liquidar per última vegada el 31 de desembre de 1989.

L'escàs nombre de reclamacions posa de manifest l'extinció de la taxa i, a més, són de quantia poc important.

De les 21 reclamacions estimades, la classificació dels motius és la següent: per prescripció (11); per error en el títol (6); per exempcions de l'Església i beneficència (3); per exempció en virtut del conveni de cooperació cultural amb França (1).

En definitiva, la taxa d'equivalència ha desaparegut i no donarà lloc a liquidacions "mentre no aparegui un altre tipus d'imposició decenal", com diu la sentència del Tribunal Suprem del 13 de maig de 1994.

Ordenança fiscal núm. 1.4
Tributs sobre activitats econòmiques.

I.- Impost sobre activitats econòmiques.

A.- Les xifres.

Dels 298 expedients relatius a l'impost sobre activitats econòmiques examinats durant l'any 1997, 181 es van referir a beneficis fiscals. Els van seguir en importància els recursos per incidències del procediment recaptatori, en nombre de 47, dels quals 31 es referien a defectes de notificació, 13 a improcedència de la via de constrenyiment i 3 a prescripció. I van ocupar el tercer lloc les reclamacions d'inconstitucionalitat (16 recursos).

La resta de reclamacions es repartien entre impugnacions de sancions i recàrrecs per liquidacions extemporànies sense requeriment previ de l'article 61.2 (8 recursos); problemes de gestió (3 recursos), i problemes de qualificació de l'activitat (3 recursos), als quals cal afegir 5 expedients de devolució d'ingressos indeguts i un informe sobre la subjecció a l'impost sobre activitats econòmiques de la venda al detall dels productes propis per part dels agricultors.

Així doncs, al marge del problema dels beneficis fiscals, que examinarem més endavant, i de la pervivència de les protestes d'inconstitucionalitat, podem afirmar que la conflictivitat específica d'aquest impost durant l'exercici de 1997 es va centrar en les reclamacions per inexistència o no-subjecció de l'activitat gravada, qüestions que remeten, respectivament, als problemes típics de la gestió dels impostos de padró, concretament a la gestió de les baixes i dels cessaments i canvis d'activitat, i al problema ja clàssic de l'objecte de l'impost o, el que és el mateix, de la delimitació de l'activitat gravada.

Pel que fa als problemes de procediment i, en general, a aquells que no són específics d'aquest impost, com ara impugnació de sancions, recàrrecs, liquidacions provisionals o provisions d'embargament i de constrenyiment, destaquen poderosament les impugnacions relatives a defectes de notificació, problema ja abordat en memòries anteriors.

B.- L'aplicació de beneficis fiscals.

B.1.-La bonificació per inici d'activitat.

Una vegada més, igual que va succeir en l'exercici anterior, la bonificació per inici d'activitat de l'article 83.3 de la Llei 39/1988, introduïda per la Llei 22/1993, del 29 de desembre, va generar el major nombre de reclamacions durant aquest període amb 146 recursos. Tanmateix, en la major part d'aquests recursos es reiteraven els problemes ja detectats en les memòries de 1995 i 1996, sense que es puguin destacar novetats apreciables quant als criteris elaborats amb anterioritat i dels quals ja es va retre compte en les memòries esmentades. La dificultat en la major part d'expedients durant aquest període va ser la reconstrucció del supòsit fàctic, més que l'elaboració de directrius.

B.2.- L'aplicació de la Llei 30/1994.

Amb un nombre d'expedients molt inferior, 14 recursos, el segon grup de reclamacions relatives a beneficis fiscals es referia a la també conflictiva Llei 30/1994, del 24 de novembre, de fundacions i mecenatge, l'article 58.2 de la qual preveu l'exempció de l'impost sobre activitats econòmiques per a les fundacions i associacions declarades d'utilitat pública que, a més de complir els requisits generals dels articles 42 a 47 d'aquesta Llei, desenvolupin una activitat que en constitueixi l'objecte social o la finalitat específica, entenent que aquesta circumstància es dona quan les activitats esmentades persegueixin el compliment dels fins previstos en els articles 2.4 i 42.1 a) de la Llei, no generin competència deslleial i tinguin com a destinataris col·lectivitats genèriques de persones.

Tanmateix, en la pràctica totalitat dels casos examinats el motiu principal de desestimació va ser l'incompliment dels requisits de caràcter general, especialment el d'absència de desenvolupament amb caràcter principal d'una activitat mercantil, exigida per l'article 42.2 de la Llei 30/1994.

a) El requisit formal de declaració d'utilitat pública.

Dels recursos interposats davant resolucions desestimàries de sol·licituds d'exempció de l'impost sobre activitats econòmiques formulades a l'empara de l'article 58.2 de la Llei 30/1994, van ser desestimats la pràctica totalitat dels presentats per associacions (6 expedients) per absència del requisit formal de la declaració d'utilitat pública, tot i que l'objecte pogués ser considerat d'interès general. És el cas de diverses confederacions i federacions de caràcter sindical, atès que perquè una associació tingui dret al règim de beneficis fiscals indicat de la Llei 30/1994 cal que hi concorrin dos tipus de requisits: en primer lloc, el formal d'haver estat declarada associació d'utilitat pública i, en segon lloc, els requisits materials exigits en els articles 42 i següents d'aquesta Llei.

En aquests expedients, el Consell va considerar que "atès que la Llei 30/1994 exigeix que l'associació hagi estat declarada d'utilitat pública, és evident que aquest requisit és previ i antecedent, de manera que si la recurrent no ha obtingut tal declaració no pot gaudir en cap cas dels beneficis reconeguts per la Llei, encara que reuneixi els requisits materials exigits en aquesta, la qual cosa, d'altra banda, no ha justificat. Cal insistir, però, per tal d'aclarir el sentit de la regulació legal, que tot i que l'associació hagués justificat que reunia la totalitat dels requisits exigits en els articles 42 a 47 d'aquesta Llei, si no ha rebut la declaració d'utilitat pública pel procediment regulat en l'article 4 de la Llei d'associacions, no té dret a l'exempció, i només a partir del moment en què per Ordre li sigui concedida tal declaració tindrà dret al benefici, sempre que, a més a més, en aquell moment justifiqui la concurrència dels altres requisits legals. Per tot això, no es pot accedir a la petició d'exempció, ni tampoc a la de suspensió cautelar" (221/97).

Va ser atesa, en canvi, la reclamació presentada per una associació d'utilitat pública i de caràcter benèfic (111/97).

b) L'activitat mercantil principal.

Pel que fa a les fundacions, dels 7 recursos examinats, els 4 que van ser estimats corresponien a fundacions de caràcter beneficoassistencial l'activitat principal de les quals, fos o no gratuïta, en cap cas no podia ser considerada mercantil. L'existència d'activitat mercantil amb caràcter principal va ser així mateix la causa de la desestimació de 2 recursos més.

En aquests casos, després d'arribar a la consideració que la "noció d'activitat mercantil utilitzada en la Llei 30/1994 s'ha d'identificar de forma general i abstracta amb la que es fa mitjançant contraprestació en les condicions pròpies del mercat, és a dir, actuant en concurrència i sense tenir com a finalitat primordial donar satisfacció a necessitats socials d'interès general", les propostes derivaven de l'anàlisi practicada en les memòries d'activitats i els balanços aportats per les entitats recurrents.

Així, en l'expedient 565/97, fonament jurídic 7è.3, el Consell va considerar que "l'anàlisi de la memòria i de les dades resultants en la liquidació del pressupost per a 1994-1995 —adjuntades per la recurrent— ens ofereix que aquesta desenvolupa activitats de caràcter empresarial de les previstes en l'impost sobre activitats econòmiques i que, si bé pot tenir caràcter d'interès general a l'efecte dels articles 1 i 42.1 a) de la Llei 30/1994, i encaixar en els propis de les entitats sense fins lucratius considerades en aquesta Llei com a fundacions, el cert és que es desenvolupen en concurrència amb les altres entitats que actuen en el mercat, tant pel que fa als beneficiaris de l'activitat, els anomenats alumnes, com per les contraprestacions que se'ls exigeixen, en general les dissenyades com a preus en la memòria, per a les quals es diu textualment que "són de nivell mitjà o en tot cas es troben en la franja mitjana-baixa en relació amb els normals en el mercat per a l'ensenyament privat", i cal destacar a partir de les dades ofertes que els ingressos per tal concepte van ser, en l'exercici econòmic de 1994-1995, de 146.546.770 ptes., xifra que suposa el 72 per cent del total d'ingressos de l'entitat. En conseqüència, hem de concloure que ens trobem davant un supòsit que es pot considerar com d'una entitat que desenvolupa una activitat principal consistent en la realització d'activitats mercantils, a l'efecte de l'article 42.2 de la Llei 30/1994, per la qual cosa no pot ser considerada com a entitat sense fins lucratius a l'efecte dels

beneficis fiscals del Títol II de la Llei 30/1994 abans esmentada, sense que obsti a això el desenvolupament d'altres actuacions de mecenatge, com ara l'atorgament de beques o subvencions de caràcter no principal ni predominant".

Contràriament, en l'expedient 80/97, el Consell va estimar: "1. Entrant en l'anàlisi de l'entitat recurrent, cal dir que, com resulta dels estatuts, la seva activitat consisteix en la promoció, la millora i el perfeccionament de la qualitat i el funcionament dels serveis, tant públics com privats, en favor de les persones grans, mitjançant la realització d'estudis, campanyes d'informació, investigació i altres, en la concessió de beques, subvencions i ajuts en general, així com en la col·laboració en la direcció i la gestió de centres d'acollida i d'assistència de persones grans, mitjançant concerts o acords amb altres persones públiques o privades, i també en la creació de centres propis i d'ajuda a totes aquelles actuacions i iniciatives que es portin a terme, adequades a les finalitats fundacionals, segons el parer del protectorat.

"2. La resolució del recurs obliga a atendre, així mateix, la realitat actual de la fundació, i a examinar les funcions que desenvolupa i les condicions mitjançant les quals porta a terme aquesta activitat.

"3. En aquest sentit es pot afirmar que la fundació ha passat a integrar-se, com a entitat concertada, en l'activitat de serveis socio-sanitaris que presta la Generalitat de Catalunya, a través de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials; i que finança les activitats amb les contraprestacions dels usuaris i amb la retribució fixada en el concert amb l'ICASS.

"4. Ens trobem, per tant, davant una entitat que porta a terme una actuació prestacional identificada en les normes de l'impost sobre activitats econòmiques —epígraf 951— i que actua en règim de concert, sotmesa a les disposicions dictades al respecte per la Generalitat de Catalunya.

"5. Aquest fet, pel qual rep una contraprestació, no suposa, segons el nostre parer, que l'entitat porti a terme una activitat mercantil. L'entitat recurrent no actua en condicions de mercat, sinó sotmesa a les regles prèvies establertes per l'Administració encarregada dels serveis socials. L'entitat recurrent, mitjançant els acords i els convenis de dret públic subscrits amb les administracions, s'integra en el sistema públic de serveis socials, i coadjuva a aconseguir unes finalitats d'interès general. Aquesta entitat manté unes finalitats originàries, si bé ha procedit a integrar-

se en la xarxa pública de serveis socials. Però aquesta integració i la percepció d'una retribució no suposen exercir una activitat mercantil en concurrència.

"6. D'altra banda, de la mateixa anàlisi es pot concloure que el finançament de les activitats no significa competència deslleial, perquè es despleguen integrades en el règim de concert amb subjecció a les normes de la Generalitat de Catalunya, i els seus destinataris són col·lectivitats genèriques de persones, tal com exigeix l'article 58.2 de la Llei 30/1994.

"7. En definitiva, l'atorgament del benefici fiscal a l'entitat recurrent respon plenament a allò que vol el legislador amb la Llei 30/1994, que és —com assenyala en l'exposició de motius— aprovar un règim d'incentius fiscals a la participació privada en activitats d'interès general."

c) La relació amb els patrons.

Només en un cas (921/97) la desestimació del recurs es va basar tant en l'existència amb caràcter principal d'una activitat mercantil, deduïda de l'examen de la documentació aportada, com en l'incompliment d'allò que preveu l'article 43 de la Llei 30/1994.

En aquest expedient el Consell va considerar que: "De la documentació tramesa per la delegació a Barcelona de l'Agència Estatal de l'Administració Tributària, en especial de l'informe de data 18 de desembre de 1995, i de la documentació comptable relativa a l'exercici 1994, resulta que els serveis prestats per l'entitat no són gratuïts. Es cobren quotes als alumnes, que el 1994 van representar el 89 per cent dels ingressos de la fundació. Tenint en compte, a més, que la fundació imparteix estudis per a un títol de graduat universitari en virtut d'un conveni amb la Universitat de Barcelona, es pot concloure que la seva activitat no es pot classificar pròpiament com a activitat orientada a satisfer necessitats socials d'interès general. La fundació no cobreix una tasca d'ensenyament a la qual no pot arribar l'Administració, ni imparteix ensenyament a qui està mancat de mitjans. La fundació imparteix un ensenyament superior no obligatori, ensenyament especialitzat en matèria audiovisual. Per tant, des d'aquesta perspectiva, s'ha de confirmar la denegació de l'exempció.

"L'article 43 de la Llei 30/1994, per la seva banda, estableix que per gaudir del règim previst en aquest títol, els càrrecs de patrons de les fundacions i de representant estatutari de les associacions hauran de ser gratuïts, sense perjudici del dret de ser reemborsats de les despeses degudament justificades que l'acompliment de la seva funció els ocasioni. Així mateix, tals persones hauran d'estar mancades d'interès econòmic en els resultats de l'activitat, per si mateixes o a través d'una persona interposada.

"De les dades que obren en l'expedient es pot destacar, amb relació a aquest precepte, el següent:

"a) En l'escriptura fundacional, atorgament tercer, s'estableix: 'A més de les aportacions dineràries expressades en l'expositiu anterior [...] aporten el dret de la "Fundació Privada [...]" a obtenir el descompte del 50 per cent sobre la facturació de tots aquells serveis i prestacions que cadascun d'ells faci a la fundació esmentada pel compliment dels seus objectius. La base sobre la qual s'aplicarà el descompte serà el preu tarifa dels serveis i treballs fets que normalment s'apliqui als clients de cadascuna d'aquestes companyies. Aquest dret de descompte tindrà una vigència de quatre anys a partir de la data de constitució de la fundació i es traduirà en una quantitat que, en proporció directa entre l'esmentat 50 per cent de descompte i els treballs encomanats, no sigui inferior a un milió de pessetes per cadascuna de les empreses esmentades, i s'establirà un límit màxim, en les mateixes proporcions indicades, de quatre milions de pessetes, també per a cadascuna, durant el període total de quatre anys de durada d'aquest dret'.

"D'altra banda, dels comptes corresponents a 1994 i 1995, entre les partides incloses com a despeses en resulta la definida com 'treballs realitzats per altres empreses-Conveni [...]', que assoleix la xifra de 14.828.877 ptes. el 1994 i de 19.100.000 ptes. el 1995, que van representar sobre les despeses de la fundació el 87,05 per cent i el 90,82 per cent respectivament.

"Les especials relacions entre els patrons i la fundació per a la prestació dels serveis o treballs propis d'aquesta suposa una vulneració de l'article 43 de la Llei de fundacions".

B.3.- L'aplicació de la disposició transitòria 3a. 2 de la Llei 39/1988.

El tercer grup de reclamacions relatives a beneficis fiscals el formen les impugnacions motivades per la pèrdua de beneficis fiscals, una vegada acabat el període de pròrroga establert per la disposició transitòria 3a. 2 de la Llei 39/1988.

Així, la definitiva desaparició, el 1996, de la bonificació del 95 per cent de la quota, de què gaudien els centres d'ensenyament —procedent de l'article 280.1 b) TRRL/1986, relativa a la llicència fiscal i aplicable transitòriament a l'impost sobre activitats econòmiques, en virtut de la disposició transitòria 3a. 2 de la Llei 39/1988, prorrogada per la Llei 42/1994, del 30 de desembre, disposició addicional 27a., va provocar diversos recursos que van haver de ser desestimats totalment, atesa la claredat de les normes al respecte, i malgrat les protestes de desigualtat respecte als centres d'ensenyament sense afany de lucre i en règim de concert educatiu, exempts en virtut de l'article 83.1 d) de la Llei 39/1988.

L'aplicació de la disposició transitòria 3a. 2 esmentada de la Llei 39/1988 també va ser objecte d'examen en altres expedients, on es plantejava, respectivament, el problema de la solució de continuïtat en el gaudi de beneficis fiscals procedents de la legislació anterior (435/97), i la possibilitat d'assimilar a aquests efectes benefici fiscal i tributació amb quota zero (255/97).

En aquesta ocasió, el Consell Tributari va decidir, en el primer cas, respectar el criteri de l'Administració, que havia aplicat la pròrroga del benefici malgrat la solució de continuïtat en la subjecció a l'impost en el moment d'entrar en vigor la nova normativa, si bé computant aquest període com a temps de gaudi; i negar l'aplicació de la bonificació per inici d'activitat prevista en el nou impost, en primer terme, per evitar la "reformatio in peius" i respectant al màxim la legalitat vigent, i en segon lloc, per mantenir la coherència amb la solució anterior.

Així, en l'expedient 435/97 es va estimar que: "Segons la disposició transitòria 3a, apartat 2 de la Llei 39/1988, reguladora de les hisendes locals, continuaran gaudint de qualsevol benefici fiscal aquells que en gaudissin en la llicència fiscal d'activitats professionals en la data de començament d'aplicació de l'impost sobre activitats econòmiques". Raó per la qual la pretesa bonificació de què

va gaudir el recurrent durant l'any 1991 no li podia ser d'aplicació en entrar en vigor el nou impost, precisament l'1 de gener de 1992, perquè en tal data el recurrent ja no estava d'alta i no podia gaudir de tal benefici en el nou impost durant 1992 ni 1993, atès que no hi estava subjecte per no-desenvolupament d'activitat. I en donar-se d'alta el 18 d'abril de 1994 s'havia produït una situació de solució de continuïtat que no permetia aplicar-li el benefici que li hauria pogut correspondre si hagués continuat en l'exercici de l'activitat. Això no obstant, i com resulta de l'expedient, li va ser aplicada la bonificació a l'empara de la disposició transitòria esmentada fins a l'exercici de 1995, amb aquest inclòs, però no pot continuar en el benefici l'any 1996 perquè l'any 1995 és el cinquè i últim exercici d'aplicació en la llicència fiscal, d'acord amb l'article 311.2 del reial Decret Legislatiu 781/1986, atès que el benefici es va iniciar el 1991.

"Una altra qüestió és la referent a la bonificació del 50 per cent en la quota, a l'empara de la nota comuna 1a. de la secció 2a. de les tarifes aprovades per a l'impost sobre activitats econòmiques pel Reial Decret Legislatiu 1175/1990, del 28 de setembre, nota en la qual es troba integrat l'epígraf corresponent a l'activitat desenvolupada pel recurrent, per la nova alta en aquest darrer impost el 18 d'abril de 1994; però tampoc li és d'aplicació, perquè el benefici només es refereix als supòsits d'activitat que s'iniciï a partir de l'1 de gener de 1992, mentre que aquell la inicià amb anterioritat, el 9 d'octubre de 1991. Quant a això, cal assenyalar que l'aplicació i interpretació en matèria d'exempcions i beneficis fiscals ha de ser restrictiva i no extensiva, segons els articles 10 b) de la Llei general tributària, 9.1 de la Llei 39/1988, de la Llei general pressupostària, i de jurisprudència constant del Tribunal Suprem".

Pel que fa a l'equiparació entre absència de gravamen i benefici fiscal en determinades circumstàncies, a l'efecte de l'aplicació de la disposició transitòria 3a. 2 de la Llei 39/1988, el Consell va entendre, en l'expedient 255/97, que: "Encara que la no-subjecció, en termes generals, no es pot assimilar tècnicament a un benefici fiscal, atès que no reconeix un benefici sinó que delimita l'àmbit d'aplicació de l'impost en definir el fet imposable, cal reconèixer, això no obstant, que en determinades circumstàncies la tècnica de la no-subjecció es posa al servei de l'exoneració d'activitats d'escassa entitat i complex, en tal sentit, funcions equivalents a les del benefici fiscal, atès que l'activitat en si mateixa és totalment

idèntica a la gravada per l'impost, i l'exclusió del gravamen es deu a elements circumstancials com ara, en aquest cas i pel que fa a la llicència fiscal, la manca d'obriers, circumstància que no afecta la naturalesa de l'activitat exercida.

"Entenem que en el present cas l'equitat imposa equiparar la situació anterior del contribuent a la del gaudi d'un benefici fiscal, per la qual cosa li és aplicable allò que disposa l'article 2 de la disposició transitòria tercera de la Llei reguladora de les hisendes locals, en la redacció donada per la Llei 6/1991, de l'11 de març, segons la qual "els qui en la data de començament d'aplicació de l'impost sobre activitats econòmiques gaudeixin de qualsevol benefici fiscal en la llicència fiscal d'activitats professionals i d'artistes en continuaran gaudint en l'impost esmentat en primer lloc fins a la data de l'extinció, i si no tenen termini de gaudi, fins al 31 de desembre de 1994, inclusivament."

B.4.- Les exempcions de la disposició transitòria 83.1 de la Llei 39/1988.

a) Organismes autònoms de caràcter comercial i entitats gestores de la Seguretat Social.

En les dues ocasions en què es va plantejar l'aplicació de les exempcions previstes en les lletres a) i c) de la Llei 39/1988, el Consell va mantenir la doctrina anterior.

Així mateix, en el cas d'un organisme autònom comercial de la Generalitat es va negar la possibilitat d'aplicar l'exempció de la llicència fiscal de l'article 279.2 TRRL/1986. Concretament, en l'expedient 1107/97, el Consell va entendre:

"Allò que s'ha exposat en els apartats anteriors permet mantenir la doctrina d'aquest Consell establerta en la resolució d'altres casos idèntics, malgrat el que s'estableix en les sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya del 12 de maig i del 27 de juny de 1994.

"Aquestes dues sentències reconeixen l'exempció sol·licitada amb l'argument que la Llei 39/1988 reconeix l'exempció als organismes autònoms,

referència a aquests ens administratius que no apareix en legislació anterior. Aquesta afirmació no té en compte que la Llei fa referència exclusivament a un tipus d'organisme autònom, el de caràcter administratiu, és a dir el destinat a desenvolupar funcions pròpiament administratives i, per això, més fàcilment equiparable a l'Administració general de la Generalitat.

"El recurrent, tal com s'ha exposat, és un organisme autònom de caràcter comercial, amb un règim jurídic diferenciat dels organismes autònoms administratius per raó de les funcions que desenvolupa. Aquesta distinció del legislador català impedeix estendre l'aplicació d'una exempció que la Llei estatal limita a un tipus d'organismes autònoms. Extensió de la interpretació normativa especialment prohibida en aquesta matèria tributària de les exempcions fiscals. En conseqüència, i sense desconèixer el criteri del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, aquest Consell reitera la seva opció contrària al reconeixement de l'exempció sol·licitada pel recurrent perquè entén que és una interpretació més correcta de l'ordenament aplicable.

"Pel que fa a l'aplicació d'exempció de llicència fiscal prevista en l'article 279.2 del Reial Decret Legislatiu 731/1986, del 18 d'abril, estesa a l'impost sobre activitats econòmiques en virtut de la disposició transitòria, resulta d'aplicació impossible, atès que l'article 279.2 TRRL/1986 no inclou les comunitats autònomes en l'enumeració d'ens exempts ni expressament ni tàcitament, i atès que aquelles difícilment poden ser incloses en el concepte d'entitat local que utilitza generalment el precepte en qüestió, sense que es pugui al·legar l'existència d'una estructura d'Estat diferent després de la Constitució de 1978, atès el caràcter postconstitucional de la norma que s'examina, malgrat el seu caràcter de text refós que incorpora normes anteriors a la Constitució.

"Finalment, aquest Consell ha reiterat en diferents ocasions la impossibilitat d'aplicar al sector públic les exempcions atorgades a la Generalitat, tant per la via hermenèutica, afirmació que corrobora l'extensió expressa que la Llei fa de les exempcions previstes per a les comunitats autònomes a determinats ens que formen part del seu sector públic, cosa que implica l'exclusió dels altres, segons ja ha estat argumentat; com per la via de l'aplicació de les normes de la Generalitat, que estenen a la totalitat o a una part del sector públic les exempcions que les lleis

de l'Estat concedeixen a la Generalitat exclusivament, com és el cas de l'article 11.3 de la Llei 4/1980, del 16 de desembre, per la qual es va crear l'organisme recurrent, atès que la Generalitat no té competència per a la concessió de beneficis fiscals en tributs la regulació dels quals no sigui de la seva competència."

b) Ensenyament concertat i organismes públics d'investigació.

Dels tres recursos examinats durant l'any 1997, dos van ser estimats. En un d'ells es tractava d'un organisme públic d'investigació no gratuït (1026/97), i en l'altre d'un centre d'ensenyament concertat sense afany de lucre (24/97). Contràriament, va ser rebutjat el recurs formulat per un centre d'ensenyament concertat que adoptava la forma d'una societat anònima, cosa que implicava el requisit de caràcter subjectiu d'absència d'afany de lucre de l'article 83.1 d) de la Llei 39/1988 (72/97).

Així mateix, en l'expedient 72/97 es va rebutjar l'assimilació dels centres d'ensenyament concertats a les fundacions benèfiques, sol·licitada a l'empara de la Llei orgànica 8/1985, del 3 de juliol, reguladora del dret a l'educació. En aquesta ocasió el Consell va considerar que:

"Així doncs, tot i que la Llei orgànica 8/1985, del 3 de juliol, atribuís a tots els centres concertats la mateixa consideració que a les fundacions beneficodocents a l'efecte de l'aplicació de beneficis fiscals, aquesta regla no es pot entendre aplicable després de l'aprovació de la Llei d'hisendes locals de 28 de desembre de 1988, atès que en aquesta no es recull una declaració de similar amplitud, sinó que s'hi especifiquen de forma molt concreta les entitats a les quals s'atribueix el benefici fiscal, de forma que no n'hi ha prou d'haver subscrit un concert educatiu per gaudir de l'exempció, sinó que, a més, cal haver adoptat la forma de fundació o d'associació.

"D'altra banda, cal tenir en compte que la creació de l'impost sobre activitats econòmiques es va produir el 1988 i que es va implantar, segons allò que es preveia en la disposició transitòria tercera de la Llei d'hisendes locals, a partir de l'1 de gener de 1992. No resulta lògic que s'atribueixi a una llei dictada el 1985 una capacitat de regulació d'impostos que el legislador no va poder tenir presents en el

moment de definir els beneficis fiscals, atès que encara no existien. Això significaria tant com limitar la capacitat futura del legislador d'establir impostos sobre principis i estructures diferents dels anteriorment regulats.

"No és obstacle per a això que la Llei reguladora del dret a l'educació tingui caràcter orgànic. No s'està dient que la llei reguladora d'hisendes locals hagi derogat una llei orgànica. Certament, es podria argumentar que les lleis orgàniques no en són en la totalitat, sinó que només tenen aquesta característica en allò que fa referència, com diu l'article 81 de la Constitució "al desenvolupament dels drets fonamentals i de les llibertats públiques" i, òbviament, la consideració de beneficodocents de les entitats dedicades a l'ensenyament no forma part del nucli essencial de l'article 27 de la Constitució, relatiu al dret a l'educació i a la llibertat d'ensenyament. No és aquest, tanmateix, el fonament per raó del qual no es pugui rebre l'exempció. La raó de la denegació rau en el fet que les lleis orgàniques, tret de l'objecte i la forma d'aprovació, tenen les mateixes característiques i efectes que la resta de lleis i han de ser interpretades i aplicades d'acord amb les mateixes tècniques que les lleis ordinàries. Partint d'aquesta premissa, una declaració tan general com la continguda en l'article 50 de la repetida Llei orgànica 8/1985 només es pot entendre referida a les figures fiscals existents en el moment de l'aprovació, que són les que el legislador podia prendre en consideració en aquell moment, perquè una altra cosa significaria suposar que el legislador dictava normes sense conèixer els supòsits als quals s'havien d'aplicar."

Quant al problema de la gratuïtat en relació amb els organismes públics d'investigació, el Consell, en l'expedient 1026/97, va considerar que: "A aquest efecte cal observar que de la dicció lateral de l'article 83.1 d) de la Llei 39/1982, transcrit en el primer d'aquests fonaments de dret, es desprèn que el requisit al·ludit del finançament íntegrament públic es predica exclusivament del segon tipus d'entitats que s'esmenten, és a dir, els establiments d'ensenyament en tots els graus, però no dels ens esmentats en primer lloc, els organismes públics d'investigació i els establiments d'ensenyament sense afany de lucre en règim de concert educatiu, respectivament, respecte als quals la Llei no exigeix cap requisit addicional en el primer cas i, contràriament, enumera una sèrie de requisits específics en el segon."

c) Associacions i fundacions de disminuïts físics, psíquics i sensorials.

Tot i no deixar d'apuntar la facultat dels recurrents per acollir-se a la possibilitat de gaudir de l'exempció de l'article 58.2 de la Llei 30/1994, de fundacions i mecenatge, l'aplicació de la qual és de caràcter rogat, en tres ocasions el Consell va haver de proposar la desestimació dels recursos plantejats, perquè els beneficiaris de les entitats recurrents no reunien la condició de disminuïts físics, psíquics o sensorials. Tal és el cas de les dones menors de 30 anys (523/97), els drogaaddictes i les prostitutes (942/97) i els infants oncològics (1054/97). Sí que es va estimar el recurs formulat per una associació dedicada a l'atenció de persones afectades per tics i la síndrome de Tourette (226/97).

La doctrina del Consell sobre el particular queda resumida en el paràgraf següent, extret de l'informe emès en l'expedient 942/97: "Certament, es poden trobar similituds entre la situació dels disminuïts físics i sensorials i la dels beneficiaris de l'activitat de la congregació recurrent, semblances que es particularitzen en l'existència de necessitats assistencials assimilables, l'atenció desinteressada a les quals respon a un mateix impuls solidari. No obstant això, no es pot prescindir de la circumstància que les persones afectades per problemes de drogaaddicció i prostitució no són exactament disminuïts físics, psíquics ni sensorials. És per això que la delimitació de l'exempció, en els termes en què es troba establerta pel precepte esmentat, no en permet l'extensió al present cas, sobretot tenint en compte que l'article 23.3 de la Llei general tributària prohibeix "l'analogia per estendre més enllà dels termes estrictes l'àmbit del fet imposable o de les exempcions o bonificacions."

C.- No-subjecció.

Durant l'any 1997, el Consell va reiterar en un parell d'ocasions la seva doctrina sobre la no-subjecció a l'impost dels professionals empleats i altres treballadors per compte d'altri.

Així, en l'expedient 70/97, on es plantejava la sujecció d'un missatger al qual la Tresoreria de la Seguretat Social va denegar l'alta com a treballador autònom, el Consell va estimar que: "Respecte a la segona liquidació, que fa referència a l'activitat de missatgeria per la qual realment es va donar l'alta i que molt

probablement va exercir, el que cal preguntar-se, d'acord amb la resolució de la Tresoreria de la Seguretat Social, és si el recurrent exercia veritablement aquesta activitat per compte propi, prestant els seus serveis a clients diversos, o en relació de dependència laboral d'un sol client (en realitat, si fos aquest el cas, l'empleador). D'aquesta segona manera és com ho va entendre l'Administració laboral, que li va denegar l'alta com a autònom. Així doncs, tenint en compte el principi d'unitat d'acció de l'Administració, no seria procedent que l'Ajuntament confirmés una liquidació per una activitat que segons el Ministeri de Treball no es va arribar a exercir mai, motiu pel qual va denegar l'alta corresponent. En conseqüència, i pel mateix motiu de falta de realització del fet imposable, també s'ha d'anul·lar aquesta segona liquidació per l'impost sobre activitats econòmiques."

També es va declarar la no-subjecció en el cas d'una associació de caràcter recreatiu, destinada a incentivar i fomentar la companyonia entre els socis i que no portava a terme cap activitat econòmica (10/97).

Té més importància l'elaboració d'un informe sobre la subjecció a l'impost sobre activitats econòmiques dels agricultors que venen els seus productes al detall, sol·licitat pel director adjunt a la Gerència dels Serveis Centrals de l'Ajuntament, que té origen en un escrit presentat per la Unió de Pagesos de Catalunya de la comarca del Baix Llobregat (expedient 755/97).

En aquest cas, després d'assenyalar l'exclusió de les activitats agrícoles de l'àmbit objectiu d'aplicació de l'impost sobre activitats econòmiques, segons la Llei 6/1991, que va modificar en aquest sentit l'article 79.2 de la Llei 39/1988, així com l'exclusió de la mercantilitat de "les vendes que facin els propietaris i els agricultors o ramaders dels fruits o productes de les seves collites o bestiar o de les espècies en què els siguin pagades les vendes", en virtut de l'article 326.2 del Codi de Comerç, i una vegada observat que, segons la interpretació històrica d'aplicació de la llicència fiscal, precedent de l'impost sobre activitats econòmiques, es podien donar dos supòsits de no-subjecció sempre que es tractés de vendes per agricultors i ramaders (venda dels seus productes en el lloc de producció, i venda dels seus productes feta en qualsevol lloc del territori nacional, directament i sense establiment, o a través d'una cooperativa i similars) a l'empara de la regla 19 del Reial Decret del 27 de març de 1981, d'instruccions i tarifes de la llicència fiscal,

però que "en la normativa vigent no hi ha una referència clara que faci esment de la delimitació entre activitat agrícola i activitat empresarial, ni s'inclouen preceptes com el contingut en l'antiga regla 19 del Reial Decret del 19 de març de 1981, d'instruccions i tarifes de la llicència fiscal", tot i que "sí es fa exclusió taxativa de les activitats agrícoles, que considera que no tenen la condició d'activitats empresarials i com a tals no estan subjectes a l'impost", el Consell va entendre que la resposta donada per la Sotsdirecció General de Tributs Locals a la consulta feta el 26 d'octubre de 1992, en la qual es considerava que, si bé "els titulars d'activitats agrícoles no havien de satisfer cap mena de quota pel desenvolupament de la seva activitat, ni per la importació de primeres matèries que integren en el seu procés productiu, ni per la venda (al major o al detall) o l'explotació dels productes objecte de la seva activitat, ni per la titularitat de magatzems i dipòsits afectats a les actuacions anteriors [...], si aquestes vendes tant al major com al detall, fetes pels mateixos agricultors, es porten a terme fora del lloc de producció, ja sigui mitjançant un establiment comercial permanent o sense establiment, aquelles haurien de tributar com a majoristes o minoristes per l'impost de referència", no estava emparada en cap precepte legal.

Davant aquesta situació, el Consell va tenir en compte que l'article 110 i els concordants de l'Ordenança municipal de mercats atorguen als pagesos un "status" personal amb característiques específiques quant al lloc i el tipus de parades de mercat que poden ocupar, les quals són molt diferents de les parades fixes, fins al punt que la qualificació d'establiments comercials és dubtosa. Concretament, aquestes parades han de reunir els requisits següents:

- S'han d'instal·lar en els espais dels mercats que es consideri convenient assenyalar (article 16 de l'Ordenança de mercats).

- Han de presentar els productes en cistells, que no podran ser més grans que el lloc establert per a les operacions de venda (article 103 de l'Ordenança de mercats), definició que suposa una limitació en les possibilitats estructurals d'aquestes parades i que posa en dubte fins i tot la qualificació com a establiments.

- Tenen limitacions quant a la transmissió, segons l'article 42 de l'Ordenança de mercats.

Tot això "suposa la concessió a aquestes parades d'unes característiques que s'arrosseguen a través del temps, les quals només poden ser variades mitjançant un precepte clar i precís que en reguli la qualificació i que reculli les possibles variacions que es vagin produint en l'evolució del sector", i connecta amb l'exclusió de mercantilitat de l'article 326.2 del Codi de Comerç.

En conseqüència, i sense perjudici de millor criteri, el Consell va opinar:

"a) La venda dels fruits de les collites del temps i propis de la terra, sempre que només es vinguin aquests productes, és una activitat agrícola no subjecta.

"b) Seria convenient, per a una major claredat i davant la possible evolució del sector, proposar una norma aclaridora com la que hi havia en la regla 19 del Reial Decret del 27 de març de 1981, mitjançant les iniciatives que procedeixin, per tal de determinar millor la situació de la venda dels seus productes per part dels agricultors.

"c) La qualificació de no-subjecció que correspon a la venda dels seus productes, amb les limitacions de l'article 110 de l'Ordenança de mercats, s'entén que queda supeditada al compliment estricte per part dels interessats dels requisits per tenir la condició d'agricultor i de les limitacions específiques que regulen la seva especial situació."

D.- Inexistència i cessament d'activitat

La majoria dels recursos presentats per aquests motius són reconduïbles a un problema de prova, la valoració de la qual ha conduït a l'estimació del 50 per cent d'aquests recursos.

Així, s'ha considerat la inexistència d'activitat en casos de revocació d'una concessió administrativa (86/97); absència de permís de residència (94/97); o suspensió jurisdiccional en l'exercici professional (498/97).

En els supòsits de cessament d'activitat i prorrateig de quotes cal tenir en compte que el prorrateig només va ser possible a partir de l'1 de gener de 1994, i que l'Ajuntament va obtenir la delegació de la gestió censal de l'impost per una Ordre ministerial del 19 de desembre de 1995, amb efectes de l'1 de gener de 1996, cosa que va impedir entrar a considerar els fets esdevinguts amb anterioritat a tals dates.

E.- Qualificació d'activitat.

La recent competència de l'Ajuntament en matèria de gestió censal va permetre examinar, en l'expedient 1132/97, una reclamació idèntica a la que ja va ser desestimada el 1995 al mateix subjecte per absència de competència, sense entrar en l'anàlisi del fons de l'assumpte.

En aquesta ocasió, després d'analitzar els límits i els caràcters de la competència delegada, i d'assenyalar que la instància següent no la constitueix el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, sinó que encara forma part de la via economicoadministrativa —per la qual cosa correspon al tribunal regional d'aquesta naturalesa—, el Consell Tributari va procedir a interpretar la regla 14.1 f) de la Instrucció per a l'aplicació de les tarifes de l'impost, aprovada pel Reial Decret Legislatiu 1175/1990, del 28 de setembre, la qual subjecta a tributar per una quota mínima integrada exclusivament pel valor de l'element superfície, sense aplicació del coeficient corrector regulat en l'apartat e) de la mateixa regla i lletra "als locals en els quals els subjectes passius per quota mínima municipal no exerceixin directament les seves activitats respectives, com ara centres de direcció, oficines administratives, centres de càlcul, magatzems o dipòsits per als quals s'estigui facultat, etc.", l'aplicació del qual reclamava un comerciant majorista per als seus magatzems o dipòsits no oberts al públic.

El Consell va entendre que l'apartat transcrit no es refereix en general als magatzems o dipòsits, sinó a aquells "per als quals s'estigui facultat". Aquesta expressió remet a la regla 4a. relativa a "facultats". La consideració de magatzems o dipòsits com a "facultats" es conté en les lletres a), b), d) i e) de l'apartat 2, que es refereixen a l'exercici d'activitats mineres i industrials, activitats de construcció, comerç al detall i prestació de serveis, però no es fa referència a aquests en la

qualitat de "facultats" quan es tracta de les activitats de comerç al major, la qual cosa demostra que, per a la Instrucció, els magatzems o dipòsits dels comerciants majoristes no són equiparables als que es refereix l'apartat h) de la regla 14a.1 f) (1132/97).

II.- Llicència fiscal.

Com que es tracta d'un impost suprimit el 1992, la totalitat dels recursos es van presentar contra notificacions de constrenyiment o d'embargament.

En gairebé tots s'al·legava la prescripció del deute, i com en altres impostos en què es produeix la mateixa situació, el Consell va basar el seu criteri en la validesa de les notificacions practicades segons els justificants de recepció que obren en els expedients, a fi de determinar si s'havia interromput el còmput del termini de prescripció, tal com preveu l'art. 66 de la Llei general tributària, tenint en compte sempre si es podia arribar al convenciment que la notificació havia estat rebuda pel destinatari, d'acord amb allò que es disposa en la Llei 30/1992 i els criteris summament formalistes de l'abundant jurisprudència al respecte.

En altres recursos, el que es plantejava era el no-exercici de l'activitat o haver causat baixa en el cens, cosa que produiria la inexistència del fet imposable. En tals casos és fonamental la prova dels fets per part del recurrent, i es proposa l'estimació del recurs si es prova suficientment la manca d'exercici de l'activitat.

Finalment, els recursos que es fonamenten en l'absència de notificació de les liquidacions per a pagament en període voluntari van haver de ser desestimats en tractar-se de tribut de cobrament periòdic per rebut i, per tant, objecte de notificació col·lectiva mitjançant edictes.

III.-Radicació.

Es van informar 19 recursos referits a l'arbitri sobre la radicació i la taxa d'escombraries, atès que tots derivaven de les liquidacions conjuntes dels dos

gravàmens i la majoria es van interposar contra providències de constrenyiment i acumulació o d'embargament

Cal posar en relleu que en la major part de recursos (14) s'ha ~~allegat~~ la prescripció del deute, i que en tots els casos ha transcorregut el període legal de cinc anys, per la qual cosa el problema es circumscriu a l'existència o no d'actuacions administratives que haurien interromput el còmput d'aquest termini. Aquí ens trobem davant el problema de la validesa de les notificacions, al qual es fa referència en diversos extrems de la Memòria, validesa que es resol segons els documents que obren en l'expedient. De tal forma, es va proposar estimar els recursos en què les dades que obraven en el justificant de recepció de les notificacions no permetien assegurar que aquestes haguessin arribat a coneixement del contribuent, en la forma regulada per la Llei 30/1992 i la jurisprudència.

El Consell reitera la necessitat de comprovar si abans de l'embargament s'ha notificat degudament la provisió de constrenyiment, raó per la qual va proposar estimar diversos recursos en què tal circumstància no s'havia produït, va anul·lar l'embargament i va ordenar notificar correctament la provisió de constrenyiment.

Finalment, en els casos en què s'havia ~~allegat~~ la no-realització del fet imposable per haver cessat l'activitat amb anterioritat a l'acreditació, el Consell reitera la doctrina de la càrrega de la prova, segons l'article 114.1 de la Llei general tributària, i desestima aquells recursos en què l'afirmació del cessament no s'acompanya de cap mena de prova.

IV.- Llicència d'obertura.

Només hi va haver dos recursos informats, cosa lògica atès el caràcter residual de tals expedients. Els dos casos derivaven d'actes d'inspecció en les quals s'inclouïen altres gravàmens com ara radicació i taxa d'escombraries.

En un dels recursos es va estimar la prescripció ~~allegada~~, i en l'altre es va desestimar una simple petició de reducció gracieble de sanció, atès que aquesta havia estat confirmada per una sentència ferma.

Ordenança fiscal núm. 2.1

Impost sobre construccions, instal·lacions i obres.

Es van informar set recursos sobre l'impost de referència.

En alguns es plantejaven problemes generals no exclusius d'aquest tribut, com ara l'aplicació dels tipus d'interès establerts per a cada any en comptes d'operar el mateix tipus per a tot el període liquidat; l'exempció de les universitats, reclamada en aplicació de la Llei orgànica de reforma universitària, qüestió que es va informar en sentit desestimatori atès que l'article concret de la Llei que estableix tal benefici va ser derogat per la Llei d'hisendes locals; o l'exempció plantejada per fundacions, quan tal benefici en aquest impost no està recollit en la Llei 30/1994.

El principal problema plantejat es referia a la determinació de la base imposable, atès que la normativa preveu la possibilitat d'aplicar un mètode d'estimació objectiva o indirecta, mitjançant barems, per determinar el cost de l'obra, que és la base del tribut.

Amb caràcter general, es va puntualitzar que no hi ha dos sistemes alternatius per a la determinació de la base imposable de l'impost, sinó un de sol, el derivat del cost de l'obra, que en defecte de certs requisits es pot substituir per l'aplicació dels mòduls de l'annex de l'Ordenança fiscal.

En aquest sentit, l'article 104 de la Llei d'hisendes locals preveu que quan es concedeixi la llicència es practicarà una liquidació provisional d'acord amb el pressupost presentat pels interessats, i només en el cas que aquest no fos presentat, "la base serà determinada pels tècnics municipals, d'acord amb el cost estimat del projecte".

Un cas diferent és el de la liquidació definitiva —la base de la qual es determina segons el cost real de les obres efectuades—, en què la Llei obliga l'Ajuntament a la pràctica d'una comprovació administrativa. És a dir, quan la Llei obliga a tal comprovació per procedir a la liquidació definitiva de l'impost, està

excloent l'ús d'altres procediments valoratius, com ara els d'estimació indirecta o objectiva del fet imposable.

En conseqüència, el Consell va estimar que l'aplicació dels mòduls és correcta per al càlcul de les liquidacions provisionals, però no per al de les definitives, en les quals la base ha de ser determinada mitjançant una comprovació administrativa.

Ordenança fiscal núm. 3.2**Taxes per serveis de bombers.**

El total d'expedients tramitats durant l'exercici de 1997 va ser de 55, un nombre superior al de 1996, si bé força distant del màxim assolit l'any 1995. Les diverses intervencions del Servei d'Extinció d'Incendis i Salvament, determinants de l'acreditació de la taxa, van tenir els motius següents: sanejament de façanes o elements constitutius d'immobles (26 recursos); desconexió d'alarmes (10); fuites en desguassos o canalitzacions d'aigua (5); retirada de vehicles de la via pública (2); actuacions diverses, com ara recollida de peces de vestir en arbres o d'antenes caigudes en situació de perill (3); motius no concretats en la resolució (8); sol·licituds sense necessitat de prestació de servei (1). Dels expedients esmentats, 34 van motivar una proposta estimatòria, 17 una proposta desestimatòria, 1 una proposta estimatòria parcial i 3 van donar lloc a una proposta d'inadmissibilitat.

Com ja s'assenyalava en les memòries d'exercicis anteriors, en el de 1997 també va destacar la inexistència de cap recurs amb ocasió de serveis per a l'extinció d'incendis. Sembla evident, segons ja es va dir en aquelles memòries, que d'acord amb allò que exigeix l'article 2 a) de l'Ordenança fiscal 3.2 per a la no-exempció en els casos d'incendi, això obeeix al condicionament que es provi la concurrència d'intencionalitat o de negligència greu del subjecte passiu o de terceres persones identificables.

També, seguint la línia de les memòries anteriors, es pot dir que la majoria de les intervencions tractades correspon al sanejament de façanes o altres elements exteriors o interiors dels immobles (aproximadament el 50 per cent), seguides a força distància de les referents a desconexions d'alarmes. En conjunt representen un 65 per cent del total, i les dues estan previstes en el paràgraf c) de l'article 2 (definidor del fet imposable) de l'Ordenança fiscal.

El nombre més gran de qüestions plantejades correspon a la temàtica del subjecte passiu de la taxa, sense perjudici que en alguns recursos s'addueixin altres al·legacions. Es poden assenyalar casos en què els recurrents manifesten no ser beneficiaris dels serveis prestats o no haver-los provocat ni haver sol·licitat el servei portat a terme pels bombers; i n'hi ha bastants en què la liquidació de taxa es

va girar a nom dels administradors de les finques. Els informes del Consell parteixen sempre del contingut dels informes tècnics d'intervenció, que obren en els expedients amb detall suficient tant pel que fa als serveis prestats com als elements materials i personals utilitzats, i cal destacar que davant d'això en cap dels casos debatuts es va aportar prova en sentit contrari per part dels interessats. Després de considerar el contingut dels informes esmentats, es va aplicar allò que preceptua l'article 3.1 de l'Ordenança fiscal, en el sentit que són subjectes passius les persones físiques o jurídiques que apareguin com a beneficiàries del servei, sense que mai s'hagi hagut d'utilitzar allò que preveu l'apartat 3 de l'article esmentat per als casos d'intencionalitat o negligència.

Destaquen quant al nombre les propostes que van tenir signe estimatori per la no-concurrència de la condició de subjecte passiu en el recurrent. D'aquestes, la major part afectava administradors de finques, que a més a més en alguns casos no eren administradors dels immobles afectats per la prestació del servei, i s'hi proposava la pràctica de noves liquidacions a càrrec dels corresponents beneficiaris, fossin comunitats de propietaris o propietaris individuals dels immobles, o titulars de locals de negoci. En algun cas, i d'acord amb el criteri seguit pel Consell en exercicis anteriors, es va acudir a la doctrina resultant dels articles 1902 i següents del Codi Civil i, en especial, de l'article 1907, segons el qual "el propietari d'un edifici és responsable dels danys que resultin de la ruïna de la totalitat o d'una part d'aquest, si la ruïna s'esdevé per manca de les reparacions necessàries".

Les propostes del Consell Tributari sempre s'han produït en el sentit de determinar la persona física o jurídica en què concorregués la circumstància de ser beneficiària del servei. Es pot fer esment d'un cas en què de l'informe de la intervenció no es deduïa qui era el propietari de l'immoble —en el qual requeia la condició de beneficiari—, ni es va obtenir tal dada del nou informe solament al servei de bombers, de manera que la proposta va ser estimatòria atès que el recurrent va negar la condició de propietari. En un altre cas, el recurrent proposava que la liquidació de la taxa fos a càrrec d'una entitat asseguradora, cosa que significava considerar aquesta darrera com a substituta del contribuent, a l'empara de l'article 3.2 de l'Ordenança fiscal; el Consell, en la seva proposta, no va estimar la pretensió, dient: "Cal destacar que el risc per al qual la Llei —article 23, paràgraf 2n.

c) de la Llei 39/1988, reguladora de les hisendes locals— estableix el desplaçament de la condició de pagador o de subjecte passiu a l'asseguradora, no és qualsevol dels previstos en l'Ordenança fiscal en les lletres a) a k) de l'article 2, sinó només el primer d'aquests, enunciat amb més concreció encara, perquè en la Llei només es parla de les taxes establertes per la prestació del servei d'extinció d'incendis, esdeveniment que, a més a més, cal considerar exceptuat de pagament a Barcelona per la mateixa Ordenança fiscal en l'article 5.1 a), quan diu que estaran exempts del pagament de les taxes de referència els serveis motivats per incendis, qualsevol que en sigui l'origen o la intensitat, tret que es provi la intencionalitat o negligència greu del subjecte passiu o de terceres persones identificables"; si bé recordava la possibilitat que l'asseguradora pogués estar obligada a respondre davant el seu client de les obligacions pactades en la pòlissa corresponent, però no davant l'Administració municipal com a substitut de qui era beneficiari del servei i subjecte passiu de la taxa.

En altres casos, els recurrents a### alegaven la no-prestació del servei, per exemple, en les desconexions d'alarmes; o que no van ser requerits prèviament perquè adoptessin mesures dirigides al sanejament d'elements de la construcció o de la façana de l'immoble; o bé la innecessarietat de les actuacions portades a terme pels bombers. En tots els casos, el Consell també va partir de les dades consignades en l'informe de la intervenció sobre la realització i la necessitat de les actuacions portades a terme, com també de l'encaix d'aquestes darreres en les previsions establertes per l'article 2 de l'Ordenança fiscal per a la constitució del fet imposable de la taxa, en aplicació del principi de legalitat i sempre tret de prova en sentit contrari, que en cap cas va ser aportada pels interessats.

També és interessant fer referència a l'informe relatiu a la intervenció portada a terme per al sanejament de balcons per manca de manteniment en un immoble aparentment abandonat, però que va resultar utilitzat per "okupes". En l'expedient constava que s'havia procedit al sanejament per part del Servei de Bombers i que n'era beneficiari el recurrent, el qual va a###legar no haver pogut portar a terme obres de manteniment davant l'ocupació per terceres persones, perquè havent denunciat els fets a la policia, no va poder entrar a la finca fins que va obtenir autorització judicial. El Consell va proposar estimar el recurs amb la motivació següent: "La taxa no s'acredita pel simple fet de la necessitat de la

intervenció, a manera de responsabilitat de caràcter objectiu del beneficiari, en aquest cas el propietari de la finca en què es practica el sanejament, sinó que el fet imposable incorpora un matís subjectiu, consistent en la manca de manteniment adequat. En aquest cas no sembla just atribuir al propietari negligència en el manteniment de l'edifici, si s'adverteix que hi tenia impedit de fet l'accés per virtut de una causa equiparable a força major i que, contràriament, va posar tota la diligència a aconseguir la recuperació de la possessió que li havia estat arrabassada, segons es dedueix de les dates dels documents que acompanya".

En tres recursos es torna a plantejar la problemàtica derivada del cost dels serveis per la utilització de mitjans considerats innecessaris, o simplement perquè l'import resultant s'entén massa elevat. Només en un cas es va requerir informació complementària, de la qual va resultar l'adequació dels mitjans utilitzats. Això no obstant, cal insistir en el que ja es va assenyalar en memòries anteriors pel que fa als elements a utilitzar en cada cas pel Servei d'Extinció d'Incendis i Salvament. Es considera convenient una modificació de la regulació d'aquests serveis, ja sigui en el camp no tributari de l'organització i prestació, o en la mateixa Ordenança fiscal reguladora de la taxa, per tal d'establir els paràmetres de tributació que permetin una aplicació de tarifes basada en els mitjans personals i materials estrictament necessaris, amb independència dels desplaçats preventivament en cada cas. Tal és el veritable sentit del finançament de serveis mitjançant taxes, que resulta de l'article 24 de la Llei 39/1988.

Finalment, i amb referència a qüestions no específiques de la taxa, cal fer esment del major nombre de casos de prescripció en aquest exercici en relació amb els anteriors (9 en total), dels quals 8 van ser objecte d'un informe favorable a la declaració de prescripció per defectes en les notificacions practicades, i només en un es va proposar desestimar la pretensió en haver-se produït la interrupció del termini prescriptori per notificació vàlida. També es pot referir que en tres expedients s'intentava recórrer en reposició contra resolucions de recursos anteriors d'igual naturalesa, que van motivar sengles declaracions d'inadmissibilitat en aplicació de l'article 162 de la Llei general tributària. És curiós el plantejament d'un recurs de revisió per error en la identificació de la finca objecte de la taxa, segons l'article 171 de la Llei general tributària, amb admissió del recurs i la pràctica d'actuacions inspectores per part de la Guàrdia Urbana, de les quals va resultar que

el servei havia estat practicat en una finca diferent, tot i que era confrontant, raó per la qual es va proposar una resolució estimatòria.

Ordenança fiscal núm. 3.4
Taxes per serveis urbanístics.

Es van informar 12 recursos, dels quals 7 amb proposta desestimària, 4 estimatòria i 1 estimatòria en part.

Cal posar en relleu que la majoria dels recursos pretenien l'exempció per part del contribuent, i que tots van ser informats amb proposta de desestimació, atès que no hi havia cap base legal que justificués tal benefici en aquest tribut.

Les universitats continuen insistint en l'exempció subjectiva d'acord amb allò que s'estableix en la Llei orgànica de reforma universitària, tal com a####leguen per a altres tributs municipals. Tots els recursos van ser objecte d'informes desfavorables motivats per la tesi repetidament manifestada per aquest Consell que la Llei esmentada va ser derogada en aquest extrem per la Llei 39/1988, d'hisendes locals.

Un altre aspecte reiteradament tractat fa referència al principi de reserva legal de les exempcions tributàries, que impedeix que l'Ajuntament les estableixi en convenis o en contractes concessionals. Qüestió a part és que els organismes o els particulars que se sentin perjudicats per la desestimació del recurs puguin exigir a l'Ajuntament l'oportuna compensació de conformitat amb tals convenis o contractes.

Amb referència al fet imposable, el Consell insisteix que la taxa s'acredita en el moment de la sol####licitud de la llicència d'obres, per la qual cosa el fet imposable es realitza tot i que, una vegada concedida la llicència, l'interessat hi renunciï, circumstància que diferencia radicalment aquest tribut de l'impost sobre construccions, instal####lacions i obres, que s'acredita una vegada començades les obres.

També és diferent el cas de la taxa per ocupació de la via pública i de la garantia per a la reposició dels elements urbanístics en un expedient de llicència de tanques, atès que en els dos casos el fet imposable no es realitza si no es porta a terme la instal####lació de la tanca.

Finalment el Consell va apreciar la impossibilitat que una universitat i un organisme autònom de la Generalitat de Catalunya siguin objecte d'embargament o de constrenyiment, atès el seu caràcter d'organismes públics.

Ordenança fiscal núm. 3.5**Taxes per serveis de neteja.**

Es va observar un gran increment en relació amb l'exercici anterior, tot i que sense arribar al nombre màxim de recursos de 1994, ni tampoc als de 1989 i 1990. El nombre total de recursos dictaminats va ser de 37. Cal destacar que més del 50 per cent (23 recursos) afectaven la temàtica relativa a la prescripció del dret o de l'acció municipal a exigir el tribut. D'altra banda, cal assenyalar que van predominar, precisament per la incidència de la matèria prescriptiva, les propostes de resolució de natura estimatòria, amb 19 casos, davant els 13 de caràcter desestimatori i els 5 estimats en part. Tots els expedients van derivar de casos relatius a la taxa de recollida de residus sòlids, però en una part important es van haver de considerar conjuntament casos de llicència fiscal, d'arbitri sobre la radicació, d'impost sobre activitats econòmiques i de preu públic per utilització privativa del domini públic mitjançant guals, perquè les qüestions de prescripció apareixien plantejades afectant aquests tributs juntament amb la taxa a través d'expedients acumulats en via de constrenyiment.

Es van presentar dues peticions d'extinció. En una, una fundació privada la pretenia a l'empara de l'article 83.1 d) de la Llei 39/1988, precepte referent a l'impost sobre activitats econòmiques. El Consell, fent menció expressa que ni l'Ordenança fiscal 3.5 ni la legislació reguladora de les taxes en general o d'aquesta taxa en concret estableixen cap causa que pugui emparar el reconeixement de l'exempció, va proposar desestimar el recurs. En l'altra, era l'Hospital Clínic i Provincial de Barcelona el que, recorrent una provisió de constrenyiment, a### legava ser una entitat de dret públic i, per tant, no subjecta a la taxa. El Consell va considerar l'a###legació a la llum de la normativa sobre exempcions, perquè va entendre que es tractava precisament de tal matèria i no d'un supòsit de no-subjecció. A tal respecte, va passar a analitzar quina és la veritable naturalesa juridicoadministrativa de l'entitat, de caràcter certament complex, segons les disposicions dictades per a la creació, organització i actual situació, fins i tot de tipus financer. Es va acudir a una anàlisi de la Llei 7/1985, de la Llei 8/1987, municipal i de règim local de Catalunya, i del Reial Decret Legislatiu 781/1986, del 18 d'abril, text refós del règim local, sense que es trobessin ens ni organismes municipals o locals de naturalesa igual o semblant a la de l'Hospital Clínic, per la qual

cosa es va analitzar la possible integració d'aquest en la figura dels consorcis que estableix l'article 7 de la Llei 30 /1992, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, amb vista al desenvolupament d'activitats de caràcter universitari o d'assistència mèdica pública i de beneficència, fora de la Seguretat Social, i en va resultar que no pot trobar encaix dins les figures consorcials de tipus local, regulades en els articles 87 de la Llei 7/1985, 252 i següents de la Llei 8/1987, i 110 del Reial Decret Legislatiu 781/1986, i també es va arribar a la conclusió que no era possible l'equiparació a l'Estat o a les comunitats autònomes. Per tot això, es va acabar establint que la pretensió no es pot emparar en els paràgrafs a) i b) de l'article 64 de la Llei 39/1988, reguladora de les hisendes locals, i es va proposar la resolució desestimàtoria del recurs.

Hi va haver diversos casos en què els recurrents oposaven el no-desenvolupament d'activitat o la no-prestació del servei per l'Ajuntament, i adduïen la inexistència del fet imposable de la taxa. Per als primers es va acudir a la documentació existent en els expedients: en un, la recurrent va aportar com a prova de la inactivitat un escrit dels seus veïns per acreditar el període d'inactivitat, mitjà probatori que no es va estimar suficient, per la qual cosa es va considerar acreditada la data del cessament en el moment de l'extinció de l'arrendament del local, que va tenir lloc més tard; en un altre va ser admesa la data provada del traspàs del local; i en un tercer es va tenir en compte l'informe de la Inspecció d'Hisenda municipal sobre el cessament en l'ocupació del local de negoci.

En canvi, per als casos de no-prestació dels serveis, les propostes van tenir en compte els informes dels serveis municipals de neteja, i va prevaler el principi de presumpció de legalitat en favor de l'Administració si no s'aporta una prova contrària suficient, com es va esdevenir amb una finca situada dins la zona portuària, en la qual la prestació del servei de neteja urbana no corria a càrrec dels serveis municipals, sinó que era competència de l'Autoritat Portuària. Menciono a part requereixen dos casos d'activitat amb residus de caràcter industrial, que queden fora de la prestació del servei obligatori segons l'article 2.3 de l'Ordenança fiscal; en un d'aquests recursos es va adduir que la recollida la feia una empresa privada i a càrrec del recurrent: l'informe evacuat pel Centre Gestor Municipal de Neteja, Recollida i Eliminació de Residus va determinar que el servei de recollida domiciliària d'escombraries es prestava de forma general en tota la ciutat, i afegia

en aquest cas concret que el servei es feia a la zona mitjançant contenidors de 1.100 litres ubicats a la via pública, i que la distància des de tals contenidors a la finca afectada era de 50 metres, raó per la qual el Consell va considerar que es tractava d'un servei de recepció obligatòria, segons estableix l'article 2.1 de l'Ordenança, del qual era beneficiari l'interessat per tots els residus no industrials inclosos en el servei obligatori, i va proposar resolució desestimant el recurs. Tot això malgrat l'existència d'una sentència ferma del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya del 25 de juny de 1990, perquè el Consell va estimar que es referia a exercicis en què regia una legislació diferent.

Una qüestió diferent és la relativa als casos de no-subjecció a la taxa previstos per l'Ordenança fiscal. En l'exercici se'n van plantejar dos. En un, el Consell va destacar la necessitat que la superfície del local fos inferior a 60 m², circumstància que no era acreditada per l'interessat. En l'altre, el recurs versava sobre la no-subjecció de les activitats professionals incloses en la secció 1a. de les tarifes de l'impost sobre activitats econòmiques: es tractava d'una associació de professionals del dret, amb encaix normal a la secció 2a. de les tarifes d'aquell tribut, però que en constituir-se en forma associativa passaven per prescripció de les pròpies tarifes a la secció 1a. i perdien, en conseqüència, el dret a la no-subjecció; criteri que va seguir el Consell amb una proposta desestimària del recurs. Cal assenyalar que l'Ordenança fiscal, a partir de l'exercici de 1997, ja recull com a supòsit de no-subjecció l'art.###legat per aquesta associació d'advocats, però tal normativa no era d'aplicació en l'exercici a què es referia el recurs.

En dos dels recursos dictaminats, les qüestions plantejades es referien a la base que s'havia d'utilitzar per practicar la liquidació. En un, el Consell va dictaminar que l'acreditació de la superfície és determinant per a la no-subjecció dels locals de menys de 60 m², a més dels altres requisits establerts en l'Ordenança fiscal, i no va admetre l'art.###legació que el local hagués estat tancat un lapse de temps durant l'exercici a conseqüència d'un atemptat terrorista, atès que el tancament va tenir lloc una vegada acreditada la taxa. En l'altre, la qüestió debatuda era interessant: la liquidació es va practicar sobre la base que en el local es desenvolupaven dues activitats, hotel i restaurant, per la qual cosa s'aplicava allò que es preveu en l'article 8.4 de l'Ordenança fiscal com si es tractés d'un sol local amb exercici conjunt de les dues activitats, però l'entitat recurrent s'hi oposava perquè

considerava que no es podia entendre que es tractés d'un local únic. El Consell, després d'una comprovació de la configuració exterior dels locals, practicada pels seus serveis, amb l'observació que les dependències de cada activitat tenien entrada per una porta diferent i que hi havia un rètol indicador també diferent, va establir que no procedia admetre el caràcter conjunt de l'exercici de tals activitats exigint per l'Ordenança fiscal, i va concloure proposant l'estimació del recurs.

Va destacar el gran nombre de peticions de prescripció (23), no assolit en exercicis anteriors, i resulta rellevant que en la majoria dels casos es van plantejar amb motiu de procediments d'embargament i que, a més a més, van afectar altres tributs relacionats amb els locals o activitats respectius, com la llicència fiscal i l'arbitri sobre la radicació, entre altres. Van dominar sensiblement les propostes de caràcter estimatori (16) amb dues més d'estimació parcial, davant les 5 de naturalesa desestimatòria. El factor determinant va ser la no-validesa de les notificacions, d'acord amb allò que exigeixen el Reglament general de recaptació, la Llei general tributària i la Llei 30/1992, reguladora del règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, en relació amb la doctrina del Tribunal Suprem, que exigeix la presumpció formal que les notificacions hagin estat rebudes pel destinatari, amb la qual cosa no es va produir en tals casos la interrupció del termini de prescripció establert per l'article 64 de la Llei general tributària.

Ordenança fiscal núm. 3.8

Taxes per serveis d'inspecció i prevenció sanitària.

En la mateixa línia que en exercicis anteriors, només es va rebre un recurs per al dictamen del Consell i va ser objecte d'una proposta en sentit estimatori. Es tractava d'una sol·licitud d'exempció a l'empara de l'article 4 de l'Ordenança fiscal, relatiu a la tinença de gossos, en el qual s'estableix que tindran exempció de la taxa les persones més grans de 60 anys que visquin soles. En el cas tractat l'exempció havia estat sol·licitada per la recurrent en representació de la seva mare, que era més gran de 60 anys i tenia un domicili diferent, però la liquidació havia estat girada amb càrrec a la filla per als exercicis de 1994 i 1995, i la resolució recorreguda concedia l'exempció en favor de la filla i només amb efecte per a 1994. En conseqüència, la interessada va interposar un recurs insistint en l'exempció en favor de la seva mare i amb efecte per als dos exercicis. El Consell, atesos l'error en el subjecte passiu i la concurrència dels requisits exigits en la persona de la mare, veritable posseïdora de l'animal des que es va extreure de la canera municipal, cosa que va fer la filla però amb destinació a l'ús per la mare al seu domicili, va proposar estimar el recurs i la concessió de l'exempció amb efecte des de l'exercici de 1994.

Ordenança fiscal núm. 5.1

Preus públics per utilització privativa del domini públic municipal.

El Consell Tributari va emetre 16 informes sobre matèries relacionades amb aquesta Ordenança.

Tanmateix, només van exigir l'aplicació de conceptes materials de la Llei 39/1988 o de l'Ordenança, 5 dels casos examinats.

En un es va plantejar el tema de la inexistència de fet imposable. Es tractava d'una autorització per instal·lar terrasses en una zona que era de titularitat privada encara que d'ús públic. L'Ajuntament va liquidar el preu públic per aquest concepte, però havent-se demostrat a qui pertanyia el terreny, el Consell va informar que la titularitat privada del sòl utilitzat exclou l'exigència de preu públic d'ocupació, perquè aquest només s'acredita quan la utilització privativa ho és del domini públic, tal com estableixen els preceptes de les Ordenances d'aplicació.

El canvi de subjecte passiu, tot i que no havia estat declarat a l'Ajuntament, va ser tingut en compte per anul·lar una liquidació en la mesura en què es dirigia a una persona que havia deixat de ser titular del local al que pertanyien les terrasses. Es va informar en el sentit que les liquidacions fossin substituïdes per unes altres a nom del nou titular de l'explotació.

Novament es va suscitar en tres ocasions la qüestió dels guals de les universitats, i el Consell va reiterar el criteri ja manifestat en exercicis anteriors, que l'article 53 de la Llei orgànica de reforma universitària eximia de certs tributs, però no dels preus públics, que aleshores no tenien la consideració legal de tributs; que no hi havia exempció reconeguda per al cas en la Llei reguladora de les hisendes locals, i que el supòsit de fet que permetia l'aplicació de l'article 53 de la LORU era que es tractés de béns propis de la universitat, mentre que el preu públic s'acreditava per l'ús de béns de propietat municipal, i no de propietat universitària.

Els recursos restants no plantejaven qüestions substantives del tribut, sinó tan sols de caràcter processal, com ara la manca d'alegacions o de prova

suficient d'allò que havia estat a###legat, o bé qüestions pròpies de la provisió de constrenyiment.

Pel que fa al constrenyiment, tanmateix, mereix assenyalar-se que les característiques de la recaptació del preu públic van obligar el Consell Tributari a puntualitzar en quatre ocasions que, de conformitat amb allò que autoritza l'article 124.3 de la Llei general tributària, les liquidacions són objecte de notificació col###lectiva mitjançant edictes, i no s'han de notificar individualment, a excepció de la primera liquidació per alta en el padró; així mateix, es va puntualitzar que el full informatiu individual que remet l'Ajuntament als contribuents no té valor de notificació, sinó de recordatori enviat als ciutadans per facilitar-los el compliment de les obligacions tributàries, motiu pel qual la manca d'aquest recordatori no equival a manca de notificació, que seria una causa de nul###litat de la provisió de constrenyiment.

Altres assumptes.

1. El director adjunt a la Gerència i delegat d'Hisenda va sollicitar un informe sobre la possibilitat de cobrar "in situ", abans de procedir a la retirada de l'immobilitzador, la taxa relativa a la immobilització de vehicles per procediment mecànic, prevista en l'Ordenança fiscal 3.1.

L'informe va recollir que la Llei 5/1997, del 24 de març, que havia modificat el text articulat de la Llei sobre trànsit, circulació de vehicles a motor i seguretat vial, incorporava la possibilitat d'immobilitzar vehicles com a competència ordinària dels Ajuntaments, però aquesta competència no està atribuïda amb caràcter general, sinó que es limita a determinats supòsits, com ara l'existència d'un perill greu per a la circulació, les persones o els béns derivats d'un ús del vehicle amb incompliment dels preceptes legals; la negativa a sotmetre's a proves de nivell de begudes alcohòliques o estupefaents; la manca de títol que habiliti per estacionar en zones d'estacionament temporal, mentre no es conegui la identitat del conductor; i la manca de garantia de la sanció imposada a un no resident. La immobilització no es vincula en cap cas al pagament d'una taxa, ni les mesures cautelars previstes s'estructuren com a garantia del pagament de la taxa, a manera de retenció o penyora.

El Consell també va argumentar que la immobilització de vehicles afecta drets com ara els de lliure circulació i de propietat, protegits pels articles 19 i 33.1 de la Constitució que, d'acord amb l'article 53 de la Llei suprema, vinculen tots els poders públics i l'exercici dels quals ha de ser regulat per Llei. Per tant, com que aquest extrem no es recull en la Llei esmentada, caldria que fos una altra norma amb rang de llei la que establís aquesta garantia cautelar del pagament de la taxa.

Una regulació de tal naturalesa no es troba ni en la Llei reguladora de les hisendes locals número 39/1988, del 28 de desembre, ni en els articles 71 a 76 de la Llei general tributària, relatius a les garanties en favor de la hisenda pública, ni tampoc en la Llei 8/1989, del 13 d'abril, de taxes i preus públics.

De la qual cosa es conclou que no estava legalment justificat que s'exigís "in situ" la taxa corresponent com a requisit previ per retirar l'immobilitzador, i que la

recaptació de la taxa s'havia de regir pels procediments ordinaris establerts al respecte.

2. En el període considerat, el Consell Tributari va informar un recurs de queixa presentat per un contribuent, en relació amb una provisió d'embargament d'un import de 2.491.754 pessetes per liquidacions "multiarbitri", que corresponien a períodes compresos entre l'1 de gener de 1987 i el 31 de gener de 1988, derivada d'una acta d'inspecció signada de conformitat el 14 de juliol de 1989 i notificada el 22 d'octubre de 1997, sense que entre les dues dates hi hagués cap mena de notificació.

L'interessat havia sol·licitat el 31 d'octubre de 1997 la posada de manifest de l'expedient i una còpia de les notificacions que, segons manifestació oral, havien estat practicades, a fi de fonamentar el recurs que es proposava presentar, el termini del qual acabava el 22 de novembre de 1997.

Davant el silenci de l'Administració, el 7 de novembre es va veure obligat a formular el recurs en condicions d'inferioritat, segons afirmava, atès que no havia tingut accés a l'expedient. Per tal motiu, va presentar un escrit de queixa.

En el seu informe, el Consell Tributari va partir del dret dels ciutadans, consignat en l'article 35 a) de la Llei 30/1992, a conèixer en qualsevol moment l'estat de la tramitació en els procediments en els quals tinguin la condició d'interessats i obtenir còpies dels documents que s'hi contenen. Va considerar, així mateix, que tal dret d'informació no tenia un termini específic de resposta, però que aquesta manca de termini no podia emparar de cap manera una situació d'indefensió per al peticionari. No obstant això, va concloure que tal indefensió no s'havia produït, atès que en la tramitació del recurs interposat el contribuent podia reiterar la seva sol·licitud de posada de manifest de l'expedient per formular alegacions i, en cas de no obtenir resposta, aplicar el règim general respecte a actes presumptes i a la impugnació.

Fetes aquestes consideracions sobre possible indefensió, el Consell, d'acord amb els principis generals d'informació, va concloure que la queixa

formulada havia de ser atesa i que s'havia d'instar l'Institut Municipal d'Hisenda al compliment del tràmit sol####licitat.

ANNEX IExpedients tramitats

Total expedients -----	1239
Recursos-----	1232
Queixes -----	2
Informes-----	5

Recursos

Estimats -----	551
Conformitat amb la Unitat Operativa de Recursos Jurídics -----	309
Conformitat amb el Districte de Sants-Montjuïc-----	1
Conformitat amb el Districte de Sarrià-Sant Gervasi -----	2
Conformitat amb el Districte d'Horta-Guinardó -----	1
Conformitat amb el Districte de Sant Andreu-----	1
Disconformitat amb la Unitat Operativa de Recursos Jurídics -----	237
Estimats en part -----	155
Conformitat amb la Unitat Operativa de Recursos Jurídics -----	71
Conformitat amb el Districte de Sants-Montjuïc-----	1
Conformitat amb el Districte d'Horta-Guinardó -----	1
Disconformitat amb la Unitat Operativa de Recursos Jurídics -----	81
Disconformitat amb el Districte de Nou Barris-----	1
Desestimats -----	512
Conformitat amb la Unitat Operativa de Recursos Jurídics -----	479
Conformitat amb la Direcció d'Edificació i Patrimoni Arquitectònic-----	4
Conformitat amb el Districte de Les Corts -----	5
Conformitat amb el Districte d' Horta-Guinardó-----	6
Conformitat amb el Districte de Sant Andreu-----	1
Disconformitat amb la Unitat Operativa de Recursos Jurídics -----	16

Disconformitat amb el Districte de Sarrià-Sant Gervasi -----	1
Inadmisibles -----	7
Incompetència del Consell -----	4
Abstenció per certificació d'acte presumpte -----	3

Queixes

Estimades -----	2
Desestimades -----	0
